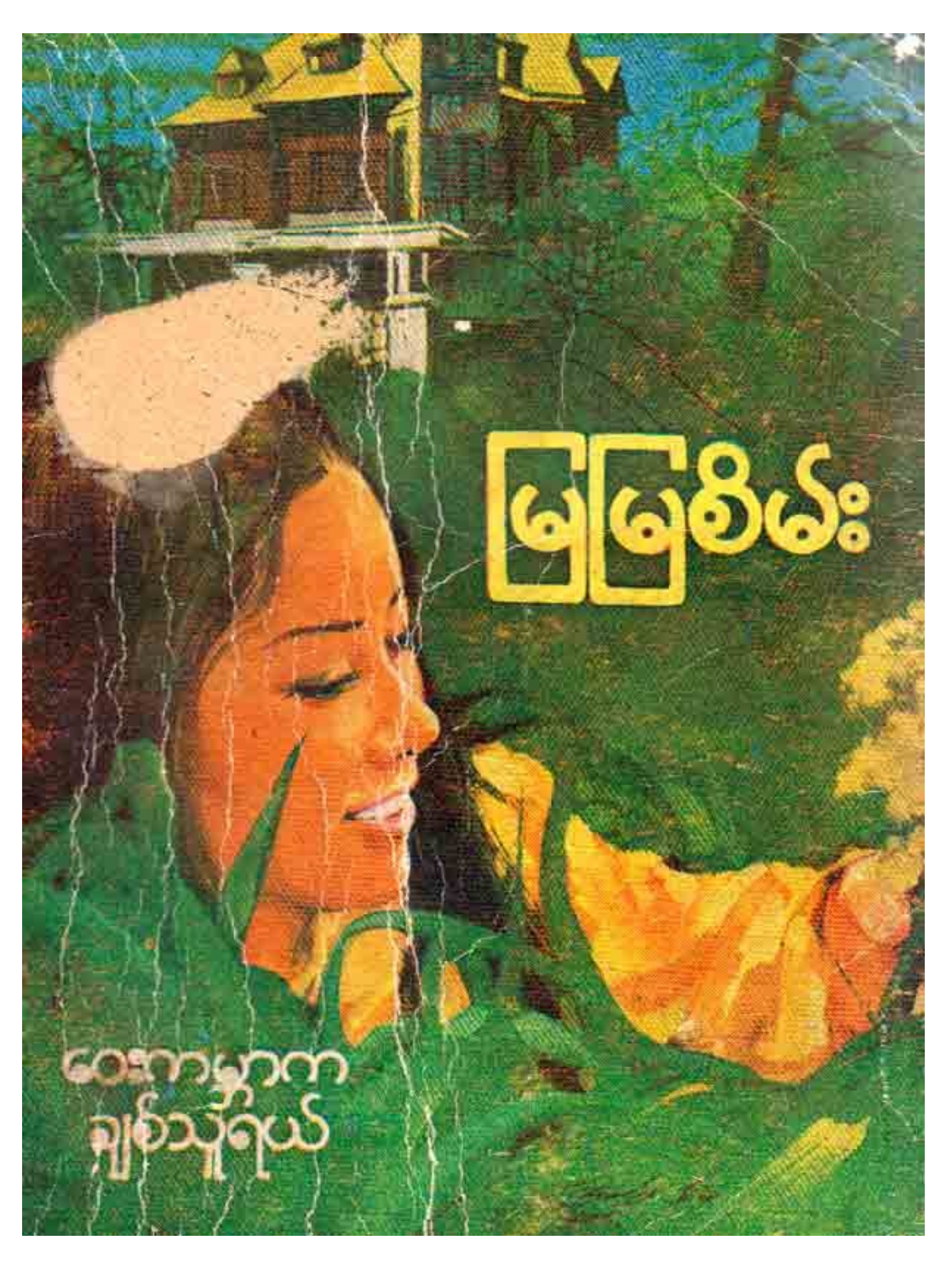

The background of the entire page is a painting. It depicts a woman with dark hair, wearing a green dress, looking down at a large yellow flower. In the background, there is a house with a yellow roof and green walls, surrounded by trees. The painting has a textured, almost woven appearance.

မြမြစိမ်း

ဝေဒနာမှီကာ
ချစ်သူရယ်

အခန်း (၁)

မိုးပြာရောင် ဖိုဒုံအင်ဂလီယာ ကားကလေးကို ဖြည့်လမ်းမအတိုင်း

ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်မောင်းနှင် လာနေသူ လူရွယ်တစ်ဦးသည်

အင်းလျားကန်ဘောင်ကြီးအဆုံးသို့ ရောက်လျှင် သူ့ဘယ်ဘက်လမ်းမ အတိုင်း သူနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်ဆီမှ သွက်သွက်လျှင်လျှင် လျှောက်လာနေသူ မိန်းမပျိုကလေးတ
တစ်ဦးကို အမှတ်မထင်တွေ့ မြင်လိုက်မိပေသည်။

ထူထဲနက်မှောင်သော လူရွယ်၏ မျက်ခုံးတစ်ဖက်သည် သိသိသာသာကြီး
မြင့်တက်သွား၏ ။

သူ့မျက်လုံးအစုံနှင့် စိတ်အာရုံသည် မိန်းမပျိုကလေးထံသို့ စုပြုံ
ကျရောက်သွားတော့သည်။

သည်မျက်နှာ၊ သည်ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့် အသားအရေဟန်ပန်လှုပ်ရှားမှု မျ
းကို လူရွယ်၏ စိတ်အာရုံတွင် စွဲမြဲစွာ မှတ်မိနေပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဤသဏ္ဌာန်ရှင်ကိုမြင်လိုက်ရသည့်အတွက် သူ့ရင်သည် ရုတ်တရက်
တခိုင်းခိုင်းခုန် လာ၏ ။

သူ့ဦးခေါင်းသည် ရုတ်တရက်အဆမတန် ကြီးမားသွားသကဲ့သို့
ခံစားလိုက်ရ၏ ။

သူ့မျက်လုံးအစုံသည်လည်း ပိုမိုစူးရှနက်မှောင်သော လာတော့သည်။

မကြာမီ သွက်သွက်လျှင်လျှင်ကလေး ရှေ့သို့ သာစိုက်စိုက်သွားနေသော မိန်းမပျ
ိုကလေးကို သူဖြတ်ကျော်၍ မောင်းမိလာသည်။

သည်အခါတွင် တော့ ကားစတီယာရင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော
သူ့လက်အစုံသည် သိသိသာ သာကြီး တုန်ရီ၍ လာပါတော့သည်။

သူသည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ မနေတော့ဘဲ လမ်းဘေးတစ်နေရာဆီတွင် ကားကိုဆောင့်ကန် ထိုးရပ်ကာ ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ အလျင်အမြန်ဆင်းလိုက်၏ ။

သူသည် မိန်းမပျိုကလေး၏ နောက်ကျောဆီသို့ ရွာတော့မည် မိုးကဲ့သို့ ညို၊ မှောင်လှသော အသွင်ဖြင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ခြေလှမ်းကျကြီးများ ဖြင့် လှုပ်ရှားမှုကို စတင်လိုက် တော့သည်။

မကြာမီ သူ့ခြေလှမ်းများ သည် မိန်းမပျိုကလေးကို ဖို့လာ၏ ။

ကိုယ့်အတွေ့နှင့် ကိုယ်၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်နေမိသော မိန်းမပျိုကလေးသည် ရုတ်တရက် သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ကြမ်းတမ်းစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မှု ကို ခံလိုက်ရသဖြင့် ကိုယ်ကလေး နောက်သို့ ယိုင်ကနဲ ဖြစ်သွားရှာ၏ ။

သူသည် စိုးရွံ့ထိတ်လန့်သော အသွင်ဖြင့် နောက်သို့ ချာကနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် မျက်စေ့များ ပြာဝေသွားလှမတတ်ရင်လိုက်ထိတ်ဖိုမှု ကို ခံစားရလိုက်မိပါတော့၏ ။

သူ၏ မျက်ဝန်းလဲပြာပြာကလေးသည် ဆုပ်ကိုင်လာသူ၏ မျက်နှာကို တုန်လှုပ်ချောက်ခြားမှု များ ဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်းလည်စွာ ကြည့်နေရှာ၏ ။

လူရွယ်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် တော့ ခက်ထန်မာကျောမှု နှင့် မခိုးမခန့်အရိပ်များ ကား ခွေးရောယှက် တင် ပေါ်လွင်နေ၏ ။

‘စုလိုင်၊ မင်း... မင်းသေပြီဆို..၊ မင်း ညှာတာ.. မင်းညှာတာ မဟုတ်လားဟင်...၊ ခု မင်း သီရိ မြိုင်ကို ပြန်လာမလို့ မဟုတ်လား’

လူရွယ်၏ အသံသည် မိုးထစ်ချုန်းသည့်နှယ် ရှိလှဘိတော့၏ ။

အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ သူ့အား စားမတတ်ဝါးမတတ်ကြည့်နေသူ၏ လက်မှ မိန်းမပျိုကလေး သည် ရုန်းထွက်ဖို့ရာ အကြောက်အကန်ကြိုး စားလိုက်ရှာသည်။

‘လွှတ်... လွှတ်.. ရှင်ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်လိုလူလဲ’

မိန်းကလေး၏ အသံသည် တုန်ခိုက်၍ နေပါ၏ ။

‘မညာနဲ့ မလွှတ်ဘူး၊ မင်း စုလှိုင်မှ..စုလှိုင်၊ ငါ့ကို ဒီလိုလိုမဲ့လို့ ရမယ်ထင်သလား’

‘အိုး..... ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ၊ ကျွန်မ စုလှိုင်မဟုတ်ဘူးရှင်...၊ ရှင် မတော် မတရား’

ဆွဲမထားပါနဲ့၊ လွှတ်ပါရှင်’

မိန်းမပျိုကလေးသည် ဇွတ်ရန်း၍ နေပြန်၏ ။

‘ဒါ မင်းဉာဏ်အကုန်ပဲလား ဟင် မိစုလှိုင်၊ သန်းထိုက်ကို ဒါမျိုးလာပတ်လို့

မရဘူး’

‘ရော..ခက်ပါပြီရှင်..၊ ဘယ်လိုလူနဲ့များ တွေ .နေပါလိမ့်၊ ဟိုမယ် လူတွေ

ကြည့်နေတယ်၊ ကျွန်မ ရှင်ပြောတဲ့စုလှိုင်မဟုတ်ဘူး။ နန်းခမ်းထွေး ... နန်းခမ်းထွေး ... သိရဲ့လား’

မိန်းမပျိုကလေး၏ ဥနုဖြူဖွေးနေသော မျက်နှာကလေးပေါ်တွင်

အကြောက်အလန့် ဖြစ်ခဲ့ရမှု များ လျော့ပြေလာကာ ဒေါသရောင် ဖြင့် ရဲရဲ လေးနီနေတော့၏ ။

တွေ ကနဲ ဖြစ်သွားရာက လူရွယ်သည် သူ့လက်ကို လျော့ဖြေပေးလိုက် ၏ ။ သို့

ပေမယ့် သူ့မျက်လုံးများ သည် မိန်းကလေး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အဖြေရှာစုဝေးနေ၏ ။

ထူထဲနက်မှော င်သော မျက်ခုံးနှစ် ဖက် ထိစပ်လှအောင်ကြုံ့ ဝင်ကာ သူ့အား

အားမနာစတမ်း ကြည့်နေသူကို မိန်းမပျိုကလေးက စုတူတူနှုတ်ခမ်းကလေးဖြင့် ဆတ်ကနဲ ကြည့်လိုက်သည်။

‘စုလှိုင်မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ သူ ငါ့ကိုများ ဖြီးနေတာလား၊ အင်း.. သူ့အသားအရေက

မိစုလှိုင်ထက် တော့ဖြူသား၊ သူ့မျက်နှာကလေးကလဲ စုလှိုင်ထက်တော့ နုသလို့ပါပဲ။ အင်း...

သူက ဆံတိုမကလေးပဲ၊ ရှေ့ကလဲ ဆံပင်တွေ ဖြတ်ချထားတယ်။ မိစုလှိုင်ဆိုတာက

သူ့ဆံပင်သခေါက်ကွေး ကျော်ကျော်ကြီးကို အင်မတန်ဂုဏ်ယူပြီး စကားထဲ

ထည့်ပြောတတ်တဲ့မိန်းမ’

မိန်းမပျိုကလေးသည် သန်းထိုက်၏ ကြမ်းတမ်းစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်မှု ကြောင့်
ဖျဉ်းဖျဉ်းတင်းတင်း ကြိန်းကြိန်းစပ်စပ် ဖြစ်လာသော သူ့လက်မောင်းကလေးကို
အသာဖိနှိပ်ဆုပ်နှယ်ရင်း မကြေမခြမ်းရှိ လာဟန်ဖြင့် နဂါးမကလေးအလား၊
တအားမျက်စောင်းခဲ့လိုက်၏ ။

‘အင်း...ကမ္ဘာပေါ်မှာ နာမည် တူ လူတူမရှားဘူးဆိုပေမယ့် မင်းနဲ့စုလှိုင် ကတော့
တစ်ဦးတည်းလို လိုပါပဲလား။ ငါ့မျက်စေ့ကိုတောင် ငါယုံရခက်နေပြီ’

‘အို... ရှင် တော် တော် ရမ်းကားတဲ့လူပဲ၊ အတတ်မသိဘဲနဲ့များ လူကိုဆွဲလား
ရွဲလား လုပ်ရသလား။ ရှင်ပါးရိုက်မခံရတာ ကံကောင်းတယ်မှတ်ပါ’

အသံကလေးဝဲဝဲ ဝဲဝဲနှင့် ချစ်စဖွယ်ရန်တွေ့ လာသော မိန်းကလေးကို
သန်းထိုက်မှာ ကိုယ့် အပြစ်နှင့် ကိုယ်မို့ စိတ်မဆိုးနိုင်ဘဲ ရုတ်တရက်ပွင့်လန်းလာသော အပြုံး
ဖြင့် ကြည့်လိုက်မိပါ၏ ။

‘အေးကွာ.. ကိုယ်မှာ သွားတယ်၊ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်။ မင်းက
ကိုယ့်နှမအိမ်ပြေးမကလေး စုစုလှိုင်နဲ့ သိပ်ကိုတူတာပဲ။ တကယ်ပါ’

နန်းခမ်းထွေးသည် တွေ့ တွေ့ ကလေး ဖြစ်သွား၏ ။

တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက်ထား၍ တွေ့ :တောနေပုံလည်းရ၏ ။

‘ရှင့်နှမက နန်းနဲ့တကယ်ပဲသိပ်တူတယ်ဆိုတော့ အင်း.. စဉ်းစားစရာပဲ.. အိုလေ..
ဖြစ်နိုင်မယ် တော့မထင်ပါဘူး’

တွေ့ ဝေသလိုလုပ်ပြီး ပြောလိုက်သော မိန်းကလေး၏ စကားကို
သန်းထိုက်သည် စိတ်ဝင်စား သွားမိ၏ ။

‘ဘာလဲဟင်၊ ဘာမ ဖြစ်နိုင်တာလဲ။ မင်းနဲ့သိပ်တူတဲ့မိန်းကလေးကို မင်းတွေ
ဘူးထားလို့လား’

သန်းထိုက်သည် အလောတကြီးမေးချလိုက်၏ ။

‘အင်း...ဟုတ်တယ်၊ ဒီမိန်းကလေးလဲ နန်းနဲ့ချွတ်စွပ်ကိုးတူတာ၊ ရှင်ပြောသလို တစ်ပုံထဲထဲ ပေါ့ ရှင့်။ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ နန်းနဲ့တထေရာတည်းတူတဲ့မိန်းမတွေ ဘယ်လောက်များ ရှိနေသလဲ မပြောတတ်ပါ ဘူးရှင်’

ပကတိရိုးသားကြည်လင်သော အသွင်ကလေးဖြင့် ပြောဆိုနေသော မိန်းမပျို ကလေးကို သန်းထိုက်သည် ဆုံးဖြတ်ဝေခွဲမှု မရနိုင်သော အသွင်ဖြင့် အတန်ကြာအောင်ပင် တွေ့ကြည့်နေမိပေ၏ ။

နန်းခမ်းထွေးသည် တွေ့ ဝေနေသော သန်းထိုက်ထံ တစ်ချက်မျှသဲ့သဲ့ပြုံး ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့လမ်း သူဆက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်မိသည်။

သည်တော့မှ သန်းထိုက်သည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာ၏ ။

‘နေ..နေပါဦး’

သူက အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ခေါ်လိုက်မိသည်။ ထားလိုက်မိသည်။

‘ဘာလုပ်မလို့လဲရှင်’

နန်းခမ်းထွေးသည် သန်းထိုက်ထံ အသာငဲ့စောင်းကြည့်ရင်း တည်တည်ကြည်ကြည် မေးလိုက် သည်။

‘မင်းဘယ်မှာ နေသလဲ ဟင်.. ကိုယ်သိပါရစေလား’

နန်းခမ်းထွေးခမျာ မျက်လုံးကလေးများ ပိုင်းသွားရှာသည်။

‘ရှင်.. နန်းဘာသာနန်း ဘယ်နေနေပေါ့။ ရှင်သိဖို့ မလိုပါဘူး။ ရှင်နဲ့ကျွန်မက နာရီပိုင်းတောင် အသိအကျွမ်း ဖြစ်ခဲ့ကြတာမှမဟုတ်ဘဲ’

‘အား ဟုတ်ပါတယ်၊ စိတ်မရှိပါနဲ့ နန်းရယ်၊ ကိုယ်စကားပြောတာ လောကြီးသွားလို့ပါ။ ကိုယ်က နန်းကို ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့

ကိုယ့်ညီမလေးကိုယ်စားခင်တွယ်မိလို့၊ ဆက်သွယ်ချင်လို့မေးမိ တာပါ နန်းရယ်၊
နန်းသိတဲ့နန်းနဲ့ သိပ်တူတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ကိုယ့်နှမလေးများ ဖြစ်နေမလား
မဆိုနိုင်ဘူး။ သူ့ကိုနန်းဘယ်မှာ တွေ့ ခဲ့တာလဲဟင်... ကိုယ်သိပါရစေနန်းရယ်၊ ကိုယ့်မှာ
နှမပျောက် အိမ်ပြေးမလေးကို ရှာတွေ့ ဖို့ ကိစ္စသိပ်အရေး ကြီးနေလို့ပါ

‘ဟွန်း ခက်တာဘဲရှင်’

နန်းခမ်းထွေးသည် စိတ်လက်မသက်မသာဟန်ပြလိုက်၏ ။

‘ဘာ ဖြစ်လို့လဲနန်း’

‘နန်းသိတဲ့ မိန်းကလေးကို ရှင်မေးနေလို့လဲအပိုဘဲရှင်’

‘ဟာ... ဘာ ဖြစ်လို့လဲဗျာ’

‘ဒီကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ သူမှမရှိတော့တာဘဲ’

‘အိုဘယ်လိုများ ပါလိမ့်ဗျာ’

သန်းထိုက်သည် သူ့နဖူးပြင်ကို လက်ဖဝါးဖြင့် ဖြန်းကနဲ အသံမြည်
အောင်ရိုက်ရင်း ငြီးငြီး တွားတွားပြောလိုက်၏ ။

‘သူက ကံဆိုးရှာတယ်ရှင်၊ တလောက သာစည်ရထားမိုင်းထိတာ
ရှင်တို့ကြားလိုက်မိမှာ ပေါ့’

‘ဟုတ်...ဟုတ်တယ်၊ ကြားမိတယ်... ဘာလဲ သူ...’

‘ဟုတ်တယ်ရှင်... ကံဆိုးတဲ့မိန်းကလေးဟာ နန်းနဲ့
ရထားတစ်စင်းထဲစီးခဲ့ကြတာဘဲ’

‘အို... ဒါဆိုရင် စုစုလှိုင် တကယ်ဘဲသေရှာပြီကိုး’

‘အိုး... နေပါအုံးလေ၊ ဒီမိန်းကလေးက စုစုလှိုင်ပါလို့ ရှင်အတတ်ပြောနိုင်လို့လား။
နာမည် တူ၊ လူတူကောမ ဖြစ်နိုင်ဘူးလားရှင်’

‘စုစုလှိုင် ဖြစ်ဖို့များ ပါတယ်လေ၊ သက်ဆိုင်ရာကမိန်းကလေးဟာ
စုစုလှိုင်ဘဲဆိုပြီး သူ့အဖိုးဆီ ကိုသတင်းပို့ခဲ့တာဘဲ’

‘ဟွန်း... ဒါနဲ့များ တောင် ရှင်က နန်းကိုစုစုလှိုင်ပါလို့ ဘာ ဖြစ်လို့
အတင်းစွပ်စွဲရတာ လဲ၊ ဒီမိန်း ကလေးသေပြီဆိုတာလဲ ရှင်တို့အသိ၊ ရှင်ရူးများ နေသလားဟင်’

‘အင်း... ကိုယ်က စုစုလှိုင်သေပြီလို့ အစ ကတော့ ယုံကြည်ထားမိပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ သူ့အဖိုးက မယုံဘူး။ တစ်နေ့တော့ ပြန်လာမှာ ဘဲလို့ သူ့မျှော်လင့်နေတယ်။
ဒီအခိုက်အတန့်မှာ မင်းကိုမြင်လိုက် တော့ ကိုယ်လဲကိုယ့်မျက်စိကိုယ်မယုံနိုင်လောက်အောင်
ဖြစ်သွားမိတယ်။ သဘော ကတော့ စုစုလှိုင် ကိုယ်တို့ကို လှည့်စားနေတာလားလို့ပါ’

‘အခုတော့ရှင်းပါပြီနော်... နန်းက စုစုလှိုင်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲ... သွားမယ်ရှင်’

‘အား... ဟို... နေ... နေပါအုံး’

‘ရော...ခက်ပါပြီ၊ နန်း အဆောင်ကိုပြန်ဖို့ နောက်ကျတော့မယ်’

နန်းခမ်းထွေးသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးလှသော အမူအရာကလေးဖြင့် သန်းထိုက်ကို
မျက်မှောင့်စု၍ ကြည့်လိုက်၏ ။

သန်းထိုက်ကပြုံးပြလိုက်သည်။

‘မင်းက အဆောင်မှာ နေတာလား’

‘ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ နယ်ကနေခဏလာပြီး ဟောဟိုလမ်းထဲက
ယုဝတီဆောင်မှာ နေနေတာ၊ ကဲသိချင်တာ ဒါအကုန်ဘဲလား’

‘စိတ်မရှိပါနဲ့နန်းရယ်... ညီမလေးကိုယ်စား ခင်မင်မိလို့ မေးမိတာပါ။ ကဲပါလေ...
နန်းအတွက် ကိုယ်ကအနှောက်အယှက် ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ ဝမ်းနည်းပါတယ်။
ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးရအုံးမလား’

‘မလိုပါဘူး...အနီးလေးရယ်ပါ’

ပြောပြောဆိုဆိုနန်းခမ်းထွေးသည် သည်တစ်ခါတွင် တော့ ချာကန်လှည့်၍
လျှောက် သွားပါတော့သည်။

သန်းထိုက်သည် ဆက်လက်တားရန် မကြိုး စားတော့ဘဲ မိန်းကလေး၏
လှုပ်ရှားမှု ကို မျက်စိ တဆုံးပင်ကြည့်နေမိ၏ ။

နန်းခမ်းထွေးသည် နောက်သို့ တစ်ချက်မျှသော်ပင် လှည့်မကြည့်ဘဲ ရှေ့သို့ သာ
ခြေလှမ်းမှန် မှန်ဖြင့် လျှောက်နေသော်လည်း ရင်ထဲတွင် တော့ မအေးချမ်းလှပါ။

*

အခန်း (၂)

သန်းထိုက်သည် နန်းခမ်းထွေး တစ်ယောက် ကန်လမ်းထဲသို့ ချ
ဝင်ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှပင် လေးတွဲ .စွာ လှုပ်ရှားလိုက်တော့သည်။

သန်းထိုက်၏ ရင်ထဲတွင် လည်း မတင်မကျတင်းတင်းရင်းရင်းကြီး ဖြစ်နေ၏ ။

‘အင်း... ဒီလမ်းထဲမှာ မိန်းကလေးအဆောင်ဆိုလို့
ယုဝတီဘော်ဒါဆောင်ဘဲရှိတယ်။ ဒီအမျိုးသမီးငါ့ကို လှိမ့်သွားတာမဟုတ်ရင်တော့
သူနေနေတာ ယုဝတီဆောင်မှာ ဘဲ ဖြစ်ရမယ်။ မင်းစကားတွေ ဘယ်လောက်မှန်တယ်ဆိုတာ
စောင့်ကြည့်ကြရသေးတာပေါ့လေ’

သန်းထိုက်သည် မရှင်းမလင်း ဝေသီရှုပ်ထွေးလှသော စိတ်များ ဖြင့်
ရပ်တန့်ထားသော သူ့ကား လေးရှိရာသို့ လေးတွဲ .စွာ လျှောက်လာခဲ့၏ ။

သန်းထိုက်အတွက် အလုပ်တစ်ခုတိုးရပြန်လေပြီ။

နန်းခမ်းထွေး တစ်ယောက် က မသိရှာသော် လည်း သူ့နောက်သို့ အရိပ်မည်
တစ်ခုက လိုက်၍ နေသည်။

သည်အရိပ်မည် :က နန်းခမ်းထွေး၏ လှုပ်ရှားမှု များ ကို
မျက်ခြည်မပြတ်စောင့်ကြည့်၍ နေသည်။

နန်းခမ်းထွေးသည် ယုဝတီဆောင်မှာ နေ၏ ။

မနက်တိုင်းလည်းတန်းထိပ်ရှိ ပညာဂုဏ်အင် စက်ချုပ်သင်တန်းကျောင်းသို့
တက်ရောက်၏ ။

ထို့အပြင် ဤမိန်းကလေးသည် တောင်ကြီးသူကလေးတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း
စုံစမ်းသိရှိရပြီးသည့် နောက်တွင် တော့ အရိပ်မည် :သည် သူ့ထံမှ ခွာရှိ၍ သွားတော့၏ ။

ကျေနပ်အားရစွာ ပြုံးလိုက်သူက သန်းထိုက်ပင်။

သန်းထိုက်သည် နန်းခမ်းထွေးနှင့် ပတ်သက်သည့် သတင်းစကားများ ကို သူ့အတွင်း :ရေး မှူး ချစ်သူကလေးခင်လေးလွင်ထံသို့ ယူဆောင်လာခဲ့မိပေ၏ ။

ခင်လေးလွင်သည် မျက်မှောင့်ကလေးစု၍ သန်းထိုက်၏ မျက်နှာကို တွေ့ တွေ့ ကြည့်ရင်း တစ်စုံ တစ်ခုကို အလေးအနက်စဉ်းစားတွေ့ :တောနေပုံရ၏ ။

သန်းထိုက် ကတော့ ပြည့်ပြည့်ဖြိုး ဖြိုး စိုးစိုးမျှစ်မျှစ်ရှိလှသော ခင်လေးလွင်ကို သိမ်းကြုံးငေးမော ကြည့်ရှုနေ၏ ။

‘အင်း... မောင်ပြောတဲ့အတိုင်း နန်းခမ်းထွေးဟာ ရှမ်းမလေး တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုရင် တော့ အန္တရာယ်ရှိစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူးလေ။ ဦးအောင်မင်းအခြေအနေကလဲ လှုပ်လှုပ်ဘဲ ကျန် တော့တာဆိုတော့ အင်း... သူ့ကိုဘဲ အများ စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် လွှင့်တို့က သိမ်းသွင်းကြည့်ရတာ မှာ ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်လွင်၊ ဒါကြောင့် လဲ မောင် သူ့အကြောင်းတွေ ကို လွှင့်ကိုဖွင့်ပြောနေမိတာပေါ့။ လွှင့်ဒီနေ့ဘဲ အဆောင်မှာ သူနဲ့သွားတွေ့ လိုက်ပါလားဟင်။ မောင် ကတော့ ဦးဦးကြောင့် ဒီကိစ္စကို အချိန်ဆွဲမထားချင်တော့ဘူး’

သန်းထိုက်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ခုကို စိတ်စောနေပုံပြနေ၏ ။

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဒီနေ့ဘဲ လွှင့် အလုပ်မလာခင် သူ့ဆီဝင်ခဲ့မယ်’

‘အင်း’

ခင်လေးလွင်က ပြုံးပြုံးသာသာ ဦးခေါင်းကလေးညှိတ်ပြလိုက်၏ ။

*

သန်းထိုက်နှင့် တွေ့ ဆုံပြီးခဲ့ရသည့် နောက်ပိုင်းတွင် နန်းခမ်းထွေး တစ်ယောက်

မှာ နေမထိ ထိုင်မသာစိတ်တည်ငြိမ်မှု ကို မရရှိနိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့၏ ။

ယင်းသို့ စိတ်အာရုံတွင် ခံစားနေရသည့်အခိုက် တစ်ခန်းတည်းအတူနေသော သူငယ်ချင်းမ ကြည်ကြည်သန်းသည် အဆောင်ခန်းအတွင်းသို့ အပြေးအလွှားဝင်လာ၏ ။

‘နန်းရေ... အပြင်မှာ မင်းကိုတွေ့ ချင်လို့တဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ရောက်နေတယ်။ လူ ကတော့ အပျံ့စားထဲကဘဲ သိလား၊’

မည် သူမည် ဝါမှန်းမသိသေးပါလျက် ရုတ်တရက် နန်းခမ်းထွေးမှာ ရင်တဒိန်းဒိန်းခုန်လာမိပါ၏ ။ တုန်လာမိပါ၏ ။

နန်းခမ်းထွေးသည် သင်တန်းတက်ရန် ဝတ်စားဆင်ပြင်နေရင်းတန်းလန်းက ဧည့်ခန်းဆောင်ဆီ သို့ မပြေးရုံလေးတစ်မယ်သွက်သွက်ထွက်ခဲ့၏ ။

မှန်ပါ၏ ။ ကြည်ကြည်သန်းပြောသည့်အတိုင်း အမျိုးသမီး ကတော့ အပျံ့စား၊ အဝတ်အစားများ ကလည်း အဖိုးတန်တန် ပြင်ဆင်ထားသည်ကလည်း ရုပ်ရှင်မင်းသမီးရှုံးရလောက်၏ ။ သည်အဆင်၊ သည်အပြင်တွေ နှင့် သူမှအလှသည်လည်း ကြွကြွရွရွ ဖောင်းဖောင်းအိအိ လှပါဘိတော့၏ ။

သူကမပြုံးမိပေမဲ့ သူမသိသေးသော ယင်းအမျိုးသမီးကလေးက သော ကွင်းကလေး တစ်ခုကို လက်ညှိုး တွင် ထည့်၍ လှည့်ကာပတ်ကာ ကစားရာက သူ့ကို နှစ်လိုဖွယ်ရာပြုံးပြလာသည်။

ရဲရဲတွတ်တွတ် ဖူးဖူးငုံငုံရှိလှသော သူ့နှုတ်ခမ်းကလေးတွင် ပွင့်ဟလာသည့် ချိုချို မြိန်မြိန်အပြုံး ကို နန်းခမ်းထွေးသည် တုံ့ပြန်မည့် အစားအငေးသားကြည့်နေမိလိုက်သည်။

‘ညီမက နန်းခမ်းထွေးနော်’

သူက စတင်၍ ပြောလာသည်။

‘ရှင်... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ နန်းခမ်းထွေးပါ’

‘မမလွင် နန်းခမ်းထွေးနဲ့ စကားပြောချင်လို့ လာတာပါကွယ်၊ မမလွင်ကို

အချိန်ပေးနိုင်ကောင်းပါတယ် နော်’

‘အော်... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ ထိုင်ပါရှင့်’

နန်းခမ်းထွေးသည် အိမ်မက်မက်နေသူတစ်ဦးပမာ ဖြစ်နေ၏ ။

သူ့အဘိုးတော့ အဆန်းချည့်သာ။

သည်အမျိုးသမီးကို သူသိဘူးဘိုးဝေးစွ။ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ်တွင်
သည်တစ်ချိန်သာ တွေ့ဖူး၏ ။

သည်လူစိမ်းအမျိုးသမီးတွင် သူနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးဖော်ဖော်ရွေရွေ
ဆက်ဆံရလောက်အောင်မည် သည့်အကြောင်းအချင်းများ ရှိနေပါလိမ့်။

‘ညီမ သိပ်အံ့ဩနေပုံရတယ်။ အေးလေ.... အံ့ဩပေမ ပေါ့။ မမလွင်ကို ညီမ
ခုမှမြင်ဖူးတာကိုး။ မမလွင် ကတော့ ညီကို ကိုသန်းထိုက်ပြောပြလို့ လူမမြင်ဖူး သေးပေးမဲ့
စိတ်ထဲက ရင်းနှီးပြီးနေပါပြီ ကွယ်’

‘ရှင်..... ကိုသန်းထိုက်’

‘ဟုတ်တယ်လေ.... ညီမက စုစုလှိုင်နဲ့တူလွန်းလို့ လူမှာ ပြီး
အတင်းလိုက်ခေါ်မိတဲ့ ကိုသန်းထိုက်ရယ်ပေါ့’

‘အော်.....ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့’

ဆုပ်ဆိုင်းဆိုင်း အမူအယာလေးပြုပြီးမှ နန်းခမ်းထွေးသည်မှတ်မိလာဟန်ဖြင့်
သဲ့သဲ့ပြုံး လိုက်၏ ။

အမျိုးသမီးကလည်း ပြည့်ပြည့်ဝဝ ပြုံး လိုက်ပါသည်။

‘မမလွင်ကို ညီမနဲ့တွေ့ဖို့ ကိုသန်းထိုက်က လွှတ်လိုက်တာပါ’

‘ရှင်.... နန်းခမ်းထွေး တစ်ယောက် အံ့ဩရပြန်လေသည်။

သူ့မျက်ဝန်းကလေးများ အဝိုင်းသား ဖြစ်နေ၏ ။

‘လာတွေ ခိုင်းတယ်ဆိုလို့ ညီမ အံ့သြသွားပြီ ထင်တယ်။ မမလွင်က
ကိုသန်းထိုက်ရဲ့ ကာဆင် (နှမဝမ်းကွဲ)ပါ။ မမတို့ လိပ်ပတ်လည်အောင်
စကားပြောကြရအောင်လားကွယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင့်’

‘ဒီလိုပါ ညီမ၊ ညီမက ကိုသန်းထိုက်ရဲ့ နှမဝမ်းကွဲကလေး စုစုလှိုင်နဲ့
သိပ်ကိုတူနေတော့ ကိုသန်းထိုက်က အတော် ကို ခင်မင်သွားရှာတယ်။ သူ ခင်မင်မိသလို
ညီမကလဲ တုံ့ပြန်ခင်မင်နိုင်မယ် ဆိုရင် သူက ညီမဆီက အကူအညီတစ်ခုကို ရယူလိုနေတယ်’

‘ရှင်.....ဘယ်လို၊ နန်းက ဘယ်လို ကူညီနိုင်မှာ လဲ ရှင်’

‘ဒီလိုပါ ညီမ၊ စုစုလှိုင်ရဲ့ အဖိုး ဦးအောင်မင်းဟာ သူ့မြေးအိမ်ကနေ စိတ်ဆိုးပြီး
ခြေရာပျောက် သွားကတည်းက စိတ်ထောင်း၊ ကိုယ်ကြေ ဖြစ်ပြီး အတော့်ကို မကျန်းမမာ
ဖြစ်နေတယ်။ ဒီနေ့ ဒီရက်မှာ ဆိုရင် အဖိုးကြီးအသက်ဟာ ယဲ့ယဲ့သာ
ကျန်တော့တာကလားကွယ်’

‘အို..... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေရှင်’

‘ဦးအောင်မင်းဟာ သနားစရာပါကွယ်.....၊ ငွေကြေး ပြည့်စုံချမ်းသာပေမယ့်
စိတ်ဝေဒနာ ဖိစီးမှု ကို ခံစားနေရတဲ့လူပါ။ သူဟာ သူနဲ့စိတ်အခန့်မသင့် ဖြစ်ပြီး အိမ်က
ထွက်ပြေးသွားတဲ့ မြေးမလေးကို နေ့စဉ်နဲ့အမျှ တမ်းတနေရှာတယ်။ သည်
မိန်းကလေးရထားမှော ကံတဲ့အထဲ ပါသွားပြီး ဆုံးသွားရှာပြီ ဆိုတာကိုလဲ သူက လက်မခံဘူး။
တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူ့ဆီ ပြန်ရောက်လာမှာ ပဲလို့ သူ မျှော်လင့်ချက်ထားနေတယ်’

နန်းခမ်းထွေးသည် နားထောင်ရင်းက ရင်ထဲတွင် တင်းကြပ်လာ၏ ။
စိတ္တဇဝေဒနာသည် အဖိုးကြီးကို သနားလိုက်ပါဘိတော့။

‘အဖိုးကြီးကို ကိုသန်းထိုက်က သိပ်သနားနေမိတယ်။ နန်းရေ.... တကယ်ဆိုရင်
ကိုသန်းထိုက် နဲ့ သူက ဘာမှတော် တာမဟုတ်ဘူး။ ကိုသန်းထိုက်က မွေးစားသား၊ ဒါပေမဲ့

ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာ ဒီအဖိုးကြီး စီးပွားရေး ကို သူကပဲ ကမကထလုပ်ပြီး တိုးပွားအောင် လုပ်ပေးနေတာကလား။ အဖိုးကြီးရဲ့ ရွှေပြည်ကျော်အထည်စက်ရုံကြီးဟာ အခုဆိုရင် နှစ် စဉ် သန်းနဲ့ချီပြီး ဝင်ငွေကောင်းနေတာကွယ်၊ အဆုံးမှာ တော့ နန်းရယ်.... ဒီမိန်းကလေးအတွက် သူ့ကျေးဇူးရှင် မွေးစားဖခင်ကြီး စိတ်ဝေဒနာ ဆက်မခံစားရအောင်လို့ နန်းကို လူစားဝင်ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းခံချင်တာပါဘဲ’

‘အို..... မ ဖြစ်နိုင်တာရှင်’

မမလွင် မည် သော အမျိုးသမီးက မျက်မှောင့်တစ်ချက်စုသွား၏ ။

‘ဘာ ဖြစ်လို့လဲ.....နန်းရဲ့နန်းက စုစုလှိုင်နဲ့ ခွဲမရအောင် တူနေတာပဲဟာ’

‘ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်တူပေမဲ့ အပြောအဆို၊ အနေအထိုင်က တူအုံးမှကိုးရှင်၊

အို.....နန်း ကြောက်ပါတယ်ရှင်’

‘ဒါများ နန်းရယ်..... စုစုလှိုင်ရဲ့ အပြောအဆိုတွေ ကလည်း နန်းနဲ့

ခပ်ဆင်ဆင်ရယ်ပါ။ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ နန်းက စကားပြော ဝဲတယ်။ ဒါကိုလဲ

ပြီးလို့ရပါတယ်လေ။ စုစုလှိုင် တစ်ယောက် အိမ်က ထွက် သွားပြီးကတည်းက

ရှမ်းပြည်ရောက်သွားလို့ ရေမြေလိုက်သွားလို့ ရှမ်းမလေးလား အောက်မေ့ရတယ် လို့

အယုံသွင်းလိုက်ရင် ရတာ ပဲ’

‘ဒါနဲ့ နေပါအုံး၊ စုစုလှိုင် အိမ်က ထွက်သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ’

‘လေးနှစ် နီးပါးရှိပြီ နန်း’

‘ကိုယ့်အဖိုး တစ်ယောက် လုံးကို ပစ်ပြီး ထွက်သွားရအောင် သူ့မှာ

ဘယ်လောက်ကြီးကျယ်တဲ့ စိတ်ဆိုးစရာများ ရှိသွားလို့လဲရှင်’

‘ဟုတ်တယ်...နန်းရေ.... ဒီမေးခွန်းကို နန်းမေးစရာပါပဲ..... ဦးအောင်မင်းက

စုစုလှိုင်ကို သူ့မွေး စားသား ကိုသန်းထိုက်နဲ့ နေရာချထားချင်လို့ စိတ်ကောက်ပြီး

ထွက်သွားတာ နန်းရေ။ ကိုသန်းထိုက် ကလည်း သူ့ကို မယူချင်ပါဘူး။ သူ့မှာ က ချစ်သူနဲ့

ပြောမယ့်သာပြောတာ ဒီမိန်းကလေးမှာ လဲ သူ့လူနဲ့ သူကွဲ့.’

‘ဒါဖြင့် စုစုလှိုင်က သူ့လူနဲ့သူ ထွက်ပြေးသွားတာကော..... မ ဖြစ်နိုင်ဘူးလားဟင်’

‘ရတ်တရက် ကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ ဒီလို ထင်စရာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့

တကယ်တမ်းကျတော့ စုစုလှိုင်ဟာ သူ့ချစ်သူကိုတောင် အသိမပေးဘဲ ထွက်သွားခဲ့တာကလား၊

ဒီမောင်နဲ့ ဘာ ဖြစ်လို့ အဆက် ဖြတ်သွားတယ်ဆိုတာတော့ ဘုရားပဲ သိတော့မှာ ပဲကွယ်၊

ကဲ.....ပါလေ..... ဒီအကြောင်းထက် အရေး ကြီးနေတာက အသက်ရဲ့ ရဲ့ သာရှိတော့တဲ့

ဦးအောင်မင်း အသေဖြောင့်ဖို့က အရေး ကြီးနေတယ်။ ဒီတော့ ညီမ

ဘယ်လိုသဘောရသလဲကွယ်။ ကိုသန်းထိုက် ကတော့ ညီမကို သိပ်မျှော်လင့်ချက်ထား

နေတယ်။ တဖက်သား အိုကြီးအိုမကြီး စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် ညီမ ကူညီရတဲ့အတွက်

တစ်ဖက်ကလည်း ညီမအတွက် အကျိုးအမြတ်ရှိအောင် ကိုသန်းထိုက်က

စီစဉ်ထားတယ်လို့လဲ ပြောခိုင်းပါတယ်’

နန်းခမ်းထွေး၏ နုနုထွေးထွေးမျက်နှာလေးသည် တွေ တွေ နှမ်းနှမ်း ရှိနေ၏ ။

‘စဉ်းစားပြော နန်းရယ်၊ မမလွင်တို့ သုံးရက် အချိန်ပေးနိုင်ပါတယ်။

ဒီအတောအတွင်း : နန်း ဆုံးဖြတ်ပေါ့။ ဦးအောင်မင်းဟာ သိန်းသန်းချီပြီးချမ်းသာနေတဲ့ လူ

တစ်ယောက် ဆိုတော့ သူ့သာ သေဆုံးသွားခဲ့ရင်၊ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အမွေအနှစ် တွေ က နည်းမှာ

မဟုတ်ဘူး။ ဒီအမွေတွေ နန်းနဲ့ မပတ်သက်လာဘူးလို့လဲ ဘယ်သူ ပြောနိုင်မှာ လဲ’

‘အို.... နန်း ဒါတွေ နန်း မမက်မောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နန်း အဘိုးကြီးကို

သနားမိတာတော့ အမှန်ပဲ။ အင်းလေ.... မမလွင်တို့ အချိန်ပေးထားသားပဲ။ နန်း ရန်ကုန်မှာ

ရှိတုန်းရှိခိုက် ဒီကိစ္စကို ဆောင်ရွက်နိုင် တယ်.... မဆောင်ရွက်နိုင်ဘူးဆိုတာ

စဉ်းစားကြည့်ရသေးတာပေါ့’

‘စဉ်းစားပါ ညီမရယ်။ လက်ခံနိုင်အောင် စဉ်းစားပါ။ အဖိုးကြီးခမျာ သိပ်ကို

သနားစရာ ဖြစ်လို့ မမလွင်တို့မှာ သူ့အတွက် ပူပင်နေရတာ ပါ။ ကုသိုလ်ရမယ့် အလုပ်ပါကွယ်’

‘ကောင်းပြီလေ..... နန်းနဲ့ မမလွင် နောက်သုံးရက်ကြာတော့ တွေ .ကြတာပေါ့။ ၃

နန်းလည်း သင်တန်းကျောင်း သွားရတော့မှာ မို့’

‘ကောင်းပြီ နန်းရေ..... ကောင်းပြီ’

ခင်လေးလွင်၏ မျက်နှာသည် မှိုရသည်နှယ် ရှိလှ၏။

နန်းခမ်းထွေးက ခင်လေးလွင်အား ကားဆီသို့ ပို့ပေးနေစဉ်တွင် တောင်ကြီးမှ အတူလာသော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဝင်လာ၏။

‘ဟေ့.....နန်း အတော် ဘဲ ငါက နင်သင်တန်းသွားနေတယ် မှတ်တာ။ ငါ မနက်ဖြန် ပြန် ဖြစ် တယ်။ မေ့(အမေ)တို့ ပေါ့(အဖေ) တို့ဆီ ဘာမှာ အုံးမလဲ’

‘အေး..... ငါ စာရေး ထားတယ် စောမွန်၊ ငါ အရီးမွေအတွက် ဝယ်ခိုင်းတာကော ရလား’

‘အေး ရတယ်’

‘နင် အထဲမှာ ခဏစောင့်ပါ။ ငါ ဧည့်သည်ပို့လိုက်အုံးမယ်နော့’

‘အေး.....အေး’

‘သူက နန်းနဲ့အတူ ရန်ကုန်လိုက်လာတဲ့ အဖော်လေ။ မနက်ဖြန် တောင်ကြီး ပြန်တော့မှာ ’

စောနန်းမွန်အပေါ် စိတ်ဝင်စားဟန် ပြနေသော ခင်လေးလွင်ကို သတိပြု မိသဖြင့် နန်းခမ်းထွေး က ပြောပြလိုက်သည်။

‘အော်.....ဟုတ်လား..... နန်းမှာ မိဘနှစ် ပါးစလုံး ရှိကြမှာ ပေါ့နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ မေ့(အမေ)ရယ်၊ ပေါ့(အဖေ)ရယ် အရီးမွေရယ် အတူတူနေကြတာ၊ အရီးမွေက ပေါ့ရဲ့ ညီမလေ’

‘အော်.....အော်..... ဒါဆိုတော့ နန်းရဲ့ အဒေါ်ပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင့်’

‘ကဲ.....နန်းရေ သွားတော့မယ်။ မမလဲ အလုပ်ချိန်နီးနေပြီ။ နန်းလည်း

နောက်ကျနေရော့မယ်’

ပြောပြောဆိုဆို ခင်လေးလွင်သည် အဆောင်ရှေ့တွင် ရပ်တန့်ထားသော
မော့စ်ဘစ် ကားစိမ်း ပြာပြာကလေး၏ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

ခဏကြာလျှင် သူ့မြင်ကွင်းရှေ့မှ စိမ်းပြာပြာကားကလေးသည် ဝှက်ကန်အသံပြု၍
မောင်း ထွက်သွားတော့၏ ။

နန်းခမ်းထွေးသည် ကားကလေးကို မောင်းနှင်သွားသော ခင်လေးလွင်၏
မျက်နှာကို အသိစိတ် တွင် စွဲသွားမိ၏ ။

‘အင်း..... ဒီမိန်းမ ရောက်လာပုံ ထူးတော့ ထူးတာပဲ’

နန်းခမ်းထွေးသည် အတွေ့ :မဆက်နိုင်ဘဲ၊ နေညီခန်းထဲတွင် စောင့်နေရှာမည်
ဖြစ်သော စောနန်း မွန်ထံသို့ ပြန်တက်ခဲ့ရလေသည်။

*

အခန်း (၃)

လက်ညှိုးတွင် သော့ ကွင်းကလေးကိုထည့်ကာ လှည့်ပတ်ဆော့ကစားရင်း၊
လျှောက်လာသူ၏ မျက်နှာကလေးသည် ပြုံး ပန်းများ ဝေ၍ လန်းနေ၏ ။

နှင်းဆီဖူးသဏ္ဌာန် ဖူးဖူးတွတ်တွတ် သူ့နှုတ်ခမ်းလွှာကလေး တစ်စုံကလည်း
ပွင့်အာလာတော့ မည် နှယ်.....

ရုံးခန်းဝတွင် စောင့်ဆိုင်းနေသူသည် သူ့အသွင်ကို မြင်ရခြင်းဖြင့် အောင်မြင်မှု
သရဖူကို ရယူတော့မည် ။ (သို့ မဟုတ်) ရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း
နားလည်လိုက်မိပါတော့သည်။

‘ဟွန်း..... ဟွန်း..... ဟွန်း..... မောင် တစ်ယောက် လည်း လွင့်ကို မျှော်ရှာတယ်နော်’
လွင်ကြည် အေးမြသော အသံကလေးဖြင့် ခင်လေးလွင်က စတင်၍ မထိတထီ၊
ကလိတိတိ ကလေးပြောလိုက်၏ ။

‘အရေး ထဲ စကားနာ ထိုးမနေစမ်းပါနဲ့ လွင်ရာ၊ အကျိုးအကြောင်း
မောင်သိချင်လှပြီ’

‘ပြောမှာ ပေါ့ မောင်ရယ်။ တကတည်း’

ခင်လေးလွင်သည် သန်းထိုက်နှင့် အတူ ရုံးခန်းအတွင်း သို့ ဝင်လိုက်ပြီး
ကုလားထိုင်တစ်လုံး တွင် ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ကလေး ထိုင် ချလိုက်၏ ။

အလိုမကျသည်လည်း မဟုတ်၊ မကျေနပ်သည်လည်း မဟုတ်၊ အမှုပိုပိုပြု
နေသော ခင်လေး လွင်၏ မျက်နှာကို သန်းထိုက်သည် ငြိမ်သက်မှု မရှိသော မျက်လုံးများ ဖြင့်
ကြည့်နေ၏ ။

‘အဆင်ပြေဖို့ များ ပါတယ် မောင်ရယ်။ သိပ်လည်း စိတ်ပူမနေပါနဲ့’

‘လွင်ကလည်းကွာ.... အကြောင်းစုံကို မောင် တိတိကျကျ သိချင်တယ်’

‘ဪ..... ခက်နေပါပြီ။ အဆင်ပြေစရာ ရှိပါတယ်လို့ ပြောနေတဲ့ဟာဘဲ၊ မောင် ပြောခိုင်းတာ တွေ လွင်အကုန်ပြောတယ်။ သူက ငွေရေး၊ ကြေးရေး ကိစ္စကိုတော့ သိပ်စိတ်ဝင်စားပုံ မပြဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဦးအောင်မင်းကိုတော့ သနားသွားပုံရတယ်’

သန်းထိုက်သည် စိတ်ဇောဖြင့် ကုလားထိုင်လက်ရမ်းနှစ် ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် လက်ဖြင့် ဆုတ်ကာ ခင်လေးလွင်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏ ။

‘ဒီကောင်မလေးရုပ်က..... စုစုလှိုင်နဲ့တော့ တူတာ အမှန်ဘဲ။ ဒါပေမဲ့ စုစုလှိုင်လို့ သံသယ ဖြစ် စရာတော့ နည်းတယ် မောင်။ ဒီနေ့ လွင်ပြန်ကာနီးမှာ တောင်ကြီးပြန်မယ့် သူ့အဖော် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ သူ့ မိဘများ အတွက် မှာ စရာရှိတာမှာ ဖို့ လာမေးတာတဲ့လေ’

‘အော်.....’

သန်းထိုက်သည် စိတ်သက်သာရာ ရရှိသွားဟန်ဖြင့် ကုလားထိုင်နောက်မှီတွင် ကျောက်ကို ခပ်လျှော့လျှော့ ကပ်ထိုက်လိုက်၏ ။

‘စိတ်ကို အေးအေးထားစမ်းပါ မောင်ရယ်။ မောင့်ကြည့်ရတာ မရဲဘဲ ကျွဲပြကြီးစီးနေသလိုပါပဲ’

‘ဟာ..... လွင် ကတော့ လုပ်ပြီ’

‘နို့.....မဟုတ်ဘူးလားလို့၊ ကိစ္စတိုင်းမှာ စိတ်မြန်တိုင်းလည်း ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး မောင်ရဲ့ ။ ချင့်ချိန်တွက်ဆရမယ့်အပိုင်းတွေ ကို မေ့ထားလို့လည်း ရတာ မဟုတ်ဘူး။ မောင် စိတ်အေးအေးသာ ထားပါ။ သူ သီရိမြိုင်ကို ရောက်ကို ရောက်စေရမယ်’

‘လွင် ကတော့ မောင့်အတွင်း :ရေး မှူး သိပ်ပီသတယ်ကွာ’

‘ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း... ဒီမိန်းကလေး သီရိမြိုင်ကို ရောက်ရင် သူပျော်မှာ ကတော့ အမှန်ပါ။ ရုပ်ရည်ကလေးကလဲ ချောက ချောပါဘိသနဲ့’

‘ဟော...ကြည့်၊ လွင်က ဖောက်လာပြန်ပြီ’

‘မဖောက်ဘူး မောင်ရဲ့ ။ အချောအလှ အကောင်းကလေးတွေ မောင်က ကြိုက်တတ်လွန်းလို့ လွင်စိတ်ပူရတာ သိလား။ တော် ကြာ ကိုယ့်နေရာအတွက် ကိုယ်ကပဲ ကန်တော့ပွဲနဲ့ လူရှာပေးမိရက် သား ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ ဟိုအဖိုးကြီးကလည်း ခပ်ကြောင်ကြောင်ရယ်’

‘တော် ပါ လွင်ရယ်၊ မောင့်စိတ်ကို မောင်အသိဆုံးပါ လွင်ရဲ့ ၊ မောင့်ကြားမှာ ဘာပြဿ နာမှာ မဝင်ဘူးမှတ်၊ တခြား အကြောင်းက တခြား အကြောင်းပဲ’

ကျေနပ်နှစ် သိမ့်မှု တို့ဖြင့် ခင်လေးလွင်၏ မျက်နှာသည် ကြည်လင်ရွှန်းပ၍ နေတော့၏ ။

ဟိုအကြောင်း၊ သည်အကြောင်းနှင့် ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကိစ္စများ အပြင် စုစုလှိုင်နေရာသို့ ကိုယ်စားရောက်ရှိလာမည့် နန်းခမ်းထွေး အကြောင်း အများ ဆုံးပါပေသည်။

*

သည်နေ့သည် နန်းခမ်းထွေးအတွက် စိတ်လှုပ်ရှားရှင်သာ နေ။

တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းစိတ်လှုပ်ရှားနေမိပါသည်။

အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်ရှိလာသည့်တိုင် စိတ်လှုပ်ရှားမှု က မပြေနိုင်ဘဲလျက်ရှိ၏ ။

သူသည် အဝတ်အစားသော် မျှပင် မလဲနိုင်သေးဘဲ ကုတင်ပေါ်သို့ ပစ်လှဲချလိုက်မိ၏ ။

သူ့မျက်စိထဲတွင် ခင်လေးလွင်နှင့် သူ့အား လူမှာ သည်ဟုဆိုကာ ဆွဲလား၊

ရွဲလားလုပ်လာခဲ့ သူ သန်းထိုက်ကို မြင်ယောင်နေမိပေ၏ ။

သူသည် အတွေ့ မျှင်များ ကို တစ်ခုစီ ဆက်စပ်တွေ့ :တောကြည့်နေမိပါသည်။

‘အင်း.....သူတို့နှစ် ယောက် ကို ကြည့်ရတာ စိတ္တဇဝေဒနာသည် ဦးအောင်မင်းကို

သနားတယ် ဆိုတာထက် တစ်ခုခုကို စိတ်စောကြီးနေကြပုံရသည်။ သူတို့ တကယ်ပဲ

ဒီအဖိုးကြီးကို သနားကြလို့ လား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်လိုအကြံအစည်တွေ ပြုကြမလို့လဲ။

အို.....ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ်လေ၊ စုစုလှိုင်နေရာကို ငါ ကိုယ်စားဝင်လိုက်လို့ ငါ့အဖို့ အကျ

:ယုတ်နိုင်စရာ အကြောင်းတော့ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ယုတ်စွအဆုံး မှာ ငါနဲ့အဖိုးကြီး.....

ဟင်း.....ဟင်း.....ဟင်း..... စိတ်ဝင်စားစရာတွေ ညည်းကြုံရအုံးမှာ ပါလား နန်းခမ်း ထွေးရယ်’

နန်းခမ်းထွေးမည် သော မိန်းကလေး၏ ထွေးထွေးနုနု မျက်နှာကလေးတွင်

ကျေနပ်အားရခြင်း ပီတိဖြင့် ဝင်းလဲ့ရွှန်းပ၍ နေတော့၏ ။

‘ဟေ့.....နန်း၊ တစ်ယောက် ထဲ ဘာတွေ တွေ့ :ပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေတာလဲကွ’

တစ်ခန်းတည်းအတူနေသော မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဝင်လာသဖြင့်

နန်းခမ်းထွေးသည် အတွေ့ မျှင် ကို ဖြတ်တောက်ပစ်ကာ အိပ်ယာမှ လူးလဲထလိုက်၏ ၊

‘အော်.....မမကြည့်တောင် ရောက်လာပြီကိုး’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဆိုပါအုံး အမိက အဝတ်မလဲနိုင်၊ ဘာမလဲနိုင်နဲ့

အိပ်ယာပေါ်လိမ့်ပြီး ဘာများ အတွေ့ :ခေါင်နေတာလဲ။ ရှမ်းမလေးနော် ရန်ကုန်ရောက်တာဖြင့်

မကြာသေးဘူး၊ ကြပ်ကြပ် သတိထား၊ လူလည်တွေ နဲ့ တွေ့ သွားမယ် သိလား’

အဝတ်အစားလဲလှယ်ရင်းပြောနေသည့် ကြည်ကြည်သန်းအား

နန်းခမ်းထွေးသည် လဲ့လဲ့ရွှမ်း သော မျက်လုံးကလေးများ ဖြင့် ကြည့်ရင်း ပြုံး နေ၏ ။

‘စိတ်ချပါ မမကြည်ရယ်၊ ဒီတောင်ကြီးသူက ရန်ကုန်သားတွေ ဆိုရင်

သိပ်ကြောက်တတ် တယ် ရှင့်’

‘ဟင်း.....ဟင်း.....ဟင်း... ယုံရမှာ လား ကလေးမရယ်’

‘အော်... တကယ်ပါ။ မမကြည် မယုံရင်လည်း နန်းတော့ မပြောတတ်တော့ဘူး’

‘ကဲ... ဒါ... ထားပါအုံးလေ၊ မနက်ကလာတာ ဘယ်သူလည်း၊ စပ်စုတယ်တော့

မထင်နဲ့နော်၊ ပြင်ဆင်ထားလိုက်တာ ကြွနဲ့နေတာပဲ’

‘အော်..... နန်း မိတ်ဆွေတစ်ဦးရဲ့ နှမပါ၊ အဲဒီ မိတ်ဆွေက နန်း

ရန်ကုန်ရောက်နေတယ်ကြားလို့ သူ့ကို လွှတ်လိုက်တာပါ’

‘အော်.....အော်...’

‘စောနန်းမွန်လည်း မနက်ဖြန် ပြန် ဖြစ်တယ်။ (မေ့)တို့ (ပေါ့)တို့အတွက် ပစ္စည်းတွေ လာယူ သွားတယ်’

‘အေး.....မနက်က မမ သူ့ကို တွေ့ လိုက်ပါတယ်’

‘မမကြည်ရေ’

‘ဟင်...ဘာလဲ နန်း’

နန်းခမ်းထွေးသည် ခပ်ပြုံး ပြုံး အမူအယာကလေးဖြင့် ကုတင်ပေါ်သို့ ပြန်လှဲချလိုက်၏ ။

‘နန်းတော့ ဒီမှာ တင် အလုပ်ရအုံးတော့မယ် ထင်တာပဲ’

‘အောင်မယ်.....တယ်ဟုတ်ပါလား။ ဘာ အလုပ်များ လည်း နန်းရဲ့.’

‘အင်း..... ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာတော့ နန်း မသိသေးပါဘူးလေ.....နန်းကို ရွှေပြည်ကျော် အထည်စက်ရုံ သူဌေးကြီးကခေါ်နေတယ်။ မနက်က ဟိုမမလာတာ အဲဒီ ကိစ္စပဲပေါ့’

‘အော်..... ဒီလိုလား..... ဒါဖြင့် လဲ ဟန်ကျတာပေါ့ကွယ်၊ မမကြည်တို့က နန်းကို ရန်ကုန်မြေက နေ ခွာစေ့ချင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး’

‘အင်း မေ့တို့ ပေါ့တို့က ဘာပြောကြအုံးမလဲ မသိဘူး’

နန်းခမ်းထွေးသည် စဉ်းစဉ်းစားစား အမူအယာကလေး ပြုနေဟန်ရှိ၏ ။

‘ဘာ သဘောမတူစရာရှိလဲကွယ်၊ အလုပ်ပေးမဲ့သူက နန်းတို့ရဲ့ မိတ်ဟောင်း၊

ဆွေဟောင်း တွေ မဟုတ်လား’

‘အင်း... ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်’

‘ကဲ.....ထ.....ထ၊ မရွှေစာကလေး အိပ်လိုက်လှဲလိုက် လုပ်မနေနဲ့၊ ထမင်းဆာလှပြီ’

‘.....’

နန်းခမ်းထွေးလည်း သည်တော့မှာ နာရီကို ကြည့်လိုက်မိ၏ ။

အချိန်ကား ခြောက်နာရီခွဲ။

‘အော်..... ဟုတ်သားပဲ’

နှစ် ဦးသား ထမင်းစားဆောင်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏ ။

*

ခင်လေးလွင်နှင့် တွေ့ ဆုံပြီးသည့် နေ့ကတည်းက နန်းခမ်းထွေးအတွက် အတွေ့
များ သည် ပင်လယ်ဝေလုအောင်ရှိနေ၏ ။

သူသည် တွေ့ ရင်း၊ တွေ့ ရင်ကပင် တောင်ကြီးက မိဘများ ထံ အကျ
းအကြောင်း စာတစ်စောင် ရေး သားပေးပို့လိုက်သည်။

သည့်နောက် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ထပ်မံတွေ့ ရမည့် ရက်များ ကို
စောင့်မျှော်ခဲ့မိသည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးခဲ့သည့်အခါတွင် သည်နေ့၊ သည်ရက်သို့
ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိလာတော့၏ ။

‘ဒီ...ဒီနေ့ သူနဲ့တွေ့ ကြရတော့မယ်’

သည်အသိ၊ သည်အတွေး :က နန်းခမ်းထွေး၏ နှလုံးသားကို
လှုပ်ရှားလိုက်ဖို့သွားစေ၏ ။

ရင်ခုန်သံ မြန်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

နန်းခမ်းထွေးသည် သွယ်လျလျ လက်ချောင်းကလေးများ ဖြင့် ရင်ဝသို့
အသာဖိလိုက်မိသည်။

‘နန်းရေ....နန်း.... ဒီမှာ နေသည့် တစ်ယောက် တွေ့ ချင်လို့တဲ့’

မမကြည်၏ အော်ပြောသံကပို၍ ရင်ခုန်မြန်လာစေ၏ ။

နန်းခမ်းထွေးသည် ဖြည့်ချထားသော ဆံပင်ကို ကလစ်ကလေးဖြင့်
စုညှပ်လိုက်ပြီး အပြင်ဘက် နေည့်ခန်းဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် ထွက်ခဲ့မိပါသည်။

‘မမလွင်’

အပြုံး ဝေစွာ ဖြင့် သူ့အား လှမ်းကြည့်လာသူကို တွေ့လိုက်ရလျှင်
နန်းခမ်းထွေးသည် အသက်ရှူရန်ပင် မေ့လျော့သွားမိသလို ရှိခဲ့မိ၏ ။

‘နန်းရေ မမလွင်တော့ ကိုသန်းထိုက်က ပူဆာလွန်းလို့ စောစောပဲ
ထွက်လာခဲ့တယ်။ နန်း အတွက်များ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေရော့မလားပဲ’

သူ့ အပြောကလေးက ချိုမြိန်လိုက်ပါဘိနဲ့’

‘အော်..... ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မမလွင်ရယ်၊ နန်းက ကိုးနာရီမှ သွားတာပါ။ ထိုင်ပါ
မမလွင်’

နန်းခမ်းထွေးသည် ခင်လေးလွင်အတွက် နေရာထိုင်ခင်းပေးရင်း၊

သူကိုယ်တိုင်လည်း ကုလား ထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏ ။

‘ဘယ်လိုလဲ နန်း၊ မမလွင်တို့ကို ကူညီဖို့၊ မကူညီဖို့ နန်း
ဆုံးဖြတ်ပြီးလောက်ပါပြီနော်’

နန်းခမ်းထွေးသည် သကာလူးသော အပြုံး ရှင်ကို အငေးသားကြည့်ရင်း
ဦးခေါင်းကလေးကို ဆတ်ကနဲ ညှိတ်ပြလိုက်၏ ။

‘အဖြေက...’

‘နန်း ကူညီချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့...’

‘အို....ဝမ်းသာလိုက်တာ နန်းရယ်။ ဒါပေမဲ့တွေ ဘာတွေ ဆက်ပြောမနေပါနဲ့။
နန်းက ကူညီမယ်ဆိုရင် သိရှိမြိုင်မှာ နန်း စိတ်အနှောင့်အယှက်မရှိ၊ အစဉ်အဆက် နေနိုင်ဖို့
မမလွင်တို့ အားလုံး စီစဉ်သင်ကြားပေးမှာ ပါ’

ခင်လေးလွင်၏ ရွမ်းရွမ်းဝေလှသော စကားက အားရှိစရာ
ကောင်းလှပါဘိတော့၏ ။

‘ဘယ်လိုလဲ နန်း’

‘ဟုတ်....ဟုတ်ကဲ့’

‘ကဲ....ဒါဖြင့် နန်းရယ်၊ မမလွင်ရယ် ဆွေးနွေးကြဖို့ အချိန်တွေ လိုလာပြီနန်း။
သင်တန်း သွားတတ်အုံးမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်လိုအစီအစဉ်ရှိသလဲ။ မမလွင်သဘော
ကတော့ နန်း မမလွင် တို့ကို ကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုရင်
သင်တန်းဆက်မတက်စေချင်တော့ဘူး။ သိရှိမြိုင်ကို နန်း အမြန်ဆုံး ရောက်ဖို့ လိုတယ်။
ဦးအောင်မင်း အခြေအနေက သိပ်ကောင်းလှတာ မဟုတ်ဘူး။ မမလွင်တို့က သူ့ ဆန္ဒကို
မြန်မြန်ပြည့်ဝစေချင်တယ်လေ’

ဦးခေါင်းကလေးငဲ့စောင်း၍ စူးစူးစိုက်စိုက် နားထောင်နေသော
နန်းခမ်းထွေးသည် ခင်လေး လွင် စကားအဆုံးတွင် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ နန်း သင်တန်းမတက်တော့ပါဘူး။ မမလွင်တို့ အဆင်သင့် ဖြစ်တဲ့နေ့၊
နန်း သီရိမြိုင် ကို လာခဲ့မယ်။ အစီအစဉ်သာ လုပ်ပါ’

‘ဝမ်းသာလိုက်တာ နန်းရယ်၊ အချိန်ရတုန်း မမလွင် နန်းကို သီရိမြိုင်အကြောင်းနဲ့
စုစုလှိုင် ဆက်နွယ်ပုံကို ပြောပြမယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

နန်းခမ်းထွေးသည် စိတ်ဝင်စားလာဟန်ဖြင့် ရှေ့သို့ ကိုယ်ကလေးအနည်းငယ်
ကိုင်းညွတ်လာ၏ ။

*

အခန်း (၄)

သီရိမြိုင်....

သီရိမြိုင်သည် ခြောက်မိုင်ခွဲ အင်းယားကန်စပ် တစ်နေရာတွင် တည်ရှိသော ၊
ကျက်သရေရှိလှ သည့် အိမ်ကြီးတစ်ဆောင် ဖြစ်၏ ။

ငွေမှင်ရောင် အမိုး၊ မဲနက်သော သုတ်ဆေးတို့ဖြင့် အစဉ်သဖြင့်
သစ်လွင်နေသော သီရိမြိုင်၏ အရှင်သခင်မှာ သည်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သီလဂုဏ်၊
သမာဓိဂုဏ်၊ ဓနဂုဏ်တို့ဖြင့် ကျော်ကြားနေသော ရွှေပြည်ကျော် အထည်စက်ရုံပိုင်ရှင်
ဦးအောင်မင်းသာ ဖြစ်၏ ။

ဦးအောင်မင်းနှင့် ဇနီးဒေါ်သင်းကြိုင်တို့၏ အိမ်ထောင်သက်တွင် သားနှစ်
ယောက် သာ ထွန်းကားခဲ့၏ ။

ဒေါ်သင်းကြိုင်နှင့် သားကြီးတင်လှိုင်တို့ ဆုံးပါးသွားခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သဖြင့် သားငယ်
မောင်ခင်မောင် တစ်ယောက် သာ ကျန်ခဲ့၏ ။

ဦးအောင်မင်းသည် သားကြီးမှ ပေါက်ဖွားသော မြေးဦး စုစုလှိုင်ကို
တစ်မိသားစုလုံးတွင် အချစ်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့၏ ။

အကြောင်းမူ အမိမဲ့၊ အဖမဲ့သော သည်မြေးဦးကလေးကို နီနီထွေးထွေး
အရွယ်ကလေးထဲက သူပိုက်ချီမွေးကျောင်းခဲ့ရသော ကြောင့် ပင်တည်း။

စုစုလှိုင်၏ မိဘများ သည် ကံနည်းကြ၏ ။

ကမ္ဘာ့စစ်ဘေးဒဏ်ကို အလူးအလဲခံနေရစဉ်အတွင်း ၊ အူယောင်ငန်းဖျား ရောဂါ
ဖြင့် ဆုံးပါး သွားကြရှာသည်။

စုစုလှိုင်ထက်စာလျှင် မြသီတာက တော် သေး၏ ။ အမိဆိုသည်ကို
လူမှန်းသိသည်အထိ ခင်တွယ်ခဲ့ရဖူးပါ၏ ။

မြသီတာ ဆယ်နှစ် သမီးခန့်တွင် မှ မြသီတာ၏ မိခင်သည် နှလုံး ရောဂါ ဖြင့် ဆုံးပါးသွားခဲ့၏ ။

ယခုအခါတွင် ဦးခင်မောင်သည် ဒေါ်မြသန်းဆိုသူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် နောက်အိမ်ထောင် ပြုထား၏ ။

မြသီတာ တစ်ယောက် ကတော့ အဖိုးအိမ်နှင့် မိခင်အိမ်သို့ စုန်ချည်၊ ဆန်ချည် သွားလာလျက်ရှိ ပေသည်။

*

‘မြသီတာက ဘယ်အရွယ်လောက်ရှိပြီလဲ မမလွင်’

‘အခုဆိုရင် ဆယ်ခုနှစ်နှစ် ၊ ဆယ်ရှစ်နှစ် သမီးလောက်ရှိပြီ နန်းရဲ့.’

‘အော်.....’

‘ခုတလောတော့ သူသိရိမြိုင်မှာ မြနေတယ်.. နန်းရဲ့. ၊ ကိုသန်းထိုက်က ပြောတော့၊ ဗိုလ်လွမ်းမောင်နဲ့ ငြိနေတယ်ဆိုတာဘဲ’

နန်းခမ်းထွေး၏ မျက်နှာကလေးသည် သိသိသာသာ တွေ့ ကနဲ ဖြစ်သွား၏ ။

‘ဗိုလ်လွမ်းမောင်...သူက’

‘သူက သိရိမြိုင်နဲ့ ကပ်ရက်ခြံမှာ နေတာလေ’

‘အော်.....’

‘ဒီလူဟာ တစ်ချိန်တုန်း ကတော့ စုစုလှိုင်ရဲ့ ချစ်သူပေါ့’

‘ဟင်.....’

‘နန်း အံ့ဩသွားတာလား။ တစ်ချိန်က စုစုလှိုင် ချစ်သူ၊ ခုတော့ မြသီတာ့ ချစ်သူ၊ တပင်လဲမူ တပင်ထူဆိုတဲ့ သဘောမျိုးပေါ့ကွယ်။ ဒီလူနဲ့ မြသီတာ ငြိစွန်းသွားတာ မမလွင်တို့အဖို့ ကံကောင်းတယ် ဆိုရမှာပဲ’

‘ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ရှင်’

‘စုစုလှိုင်နေရာကို နန်းကို ကိုယ်စားသွင်းဖို့ လွယ်သွားတာပေါ့။ ခုဆိုရင် သူ့ကိုယ်သူရှိန်ပြီး စုစုလှိုင်အသွင်နဲ့ ရောက်လာတဲ့နန်းကို သူဘယ်လိုမှ နောက်ယှက်ဝံ့တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်လမ်း ရှင်းသွားတာပေါ့ကွယ်’

ခင်လေးလွင်သည် သူ့အပြော သူသဘောကျမိလေဟန်ဖြင့် ပြုံး နေ၏ ။

နန်းခမ်းထွေး ကတော့ သူ့ကို အငေးသား အိုင်သား ကြည့်နေမိပေ၏ ။

‘ကဲ ပါလေ..... သူတို့အကြောင်း ထားလိုက်ပါအုံး။ သီရိမြိုင်အကြောင်း ဆက်ကြရအောင်။ သီရိမြိုင်မှာ အိမ်သားတော့ နည်းတယ်နန်းရဲ့ ။ ဦးအောင်မင်းရယ်၊ မြသီတာရယ်၊ ထမင်းချက် ဒေါ်မြညွှာရယ်၊ ခြံစောင့်ကြီး ဦးလှဘူးရယ်ဘဲ ရှိတယ်.....။ ဒေါ်မြညွှာနဲ့ ဦးလှဘူးက မောင်နှမ၊ သူတို့က အပျို၊ လူပျိုကြီးတွေ ၊ စုစုလှိုင်ရဲ့ မိဘများ လက်ထက်ကတည်းက ဦးအောင်မင်းတို့နဲ့ အတူနေလာကြ သူတွေ ပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ကိုသန်းထိုက်အတွက် သီရိမြိုင်မှာ အိပ်ခန်းတစ်လုံးရှိပေမယ့် သူ့အနေများ တာ ကတော့ စက်ရုံမှာပဲ နန်း’

‘ဟုတ်ကဲ့ မမလွင်’

‘အိမ်က အကြီးကြီး၊ အခန်းတွေ က များများ ၊ လူက နည်းတော့ နေရထိုင်ရတာ ခြောက်သွေ့ စရာတော့ ကောင်းမှာ ပေါ့ နန်း။ ဒါပေမဲ့ နန်းတာဝန်ထမ်းဆောင်ပေးရမယ့် အချိန်က သိပ်ကြာမယ်လို့ တော့ မထင်ပါဘူး။ ဟိုကို နန်းရောက်တဲ့အခါကျရှင်သာ ဦးအောင်မင်းကို ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစုပေးပါလို့ သာ မမလွင် တောင်းပန်ချင်တာပါဘဲ’

‘စိတ်ချပါ မ မလွင်၊ ဒီတာဝန်ပိုင်းကိုတော့ နန်းယူနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်’

‘ဒေါ်မြညှာတို့ ဦးလှဘူးတို့နဲ့ ဆက်ဆံနဲ့အခါကြရင် စကားကို အနည်းဆုံးပြောပါ နန်း’

‘ဟုတ်ကဲ့ မမလွင်’

‘နန်းရဲ့ အချိန်ကို တတ်နိုင်သမျှ ဦးအောင်မင်းကို ပြုစုရင်းသာ ကုန်ပါစေကွယ်။

ဒါမှလည်း မမလွင်တို့ အစီအစဉ်တွေ က ထိထိရောက်ရောက်ရှိမှာ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ မမလွင်’

‘နန်း အောင်အောင်မြင်မြင် ကူညီနိုင်မှာ ပါကွယ်.... ဘာမှ မပူပါနဲ့။ ကဲ...

နန်းဆီကို မမလွင် ညနေဖက် တစ်ခေါက်ပြန်လာမယ်။ ခု ကိုသန်းထိုက်နဲ့

အစီအစဉ်သွားလုပ်လိုက်အုံးမယ်လေ’

‘ကောင်းပါပြီ မမလွင်’

ခင်လေးလွင်သည် စားပွဲပေါ်ချထားသော နေကာမျက်မှန်အပိုင်းကြီးနှင့် အနက်ရောင် ပြောင်လဲ့နေသည့် လက်ပွေ့အိတ်ကြီးကို ကောက်ယူလိုက်၏ ။ ပြီးတော့ ဆင်မယဉ်သာဆန်သော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် အဆောင်၏ ဧည့်ခန်းမှ လှမ်းထွက် သွားပါတော့သည်။

နန်းခမ်းထွေးသည် အဆောင်၏ ဝရန်တာလက်ရန်းကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ကားကလေး ခပ်ဝေးဝေး သို့ ရောက်သွားသည့်တိုင် အငေးသား ကြည့်နေမိပေ၏ ။

ရင်ထဲတွင် လိပ်ခဲတင်းတင်းရှိလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

‘ဟင်း..... စိတ်မောလိုက်ရတာ နော်’

နန်းခမ်းထွေးသည် သက်မကိုသာ အခါခါ ချနေမိတော့၏ ။

မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် အလှပြင်နေသော ကြည်ကြည်သန်းသည် မှန်ထဲတွင်
အရိပ်ထင်လာသော နန်းခမ်းထွေးကို ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဘယ်လိုလဲ ရှမ်းမလေး။ ဒီနေ့ သင်တန်းသွားမတက်တော့ဘူးလား’

‘မတက်တော့ဘူး မမကြည်၊ နန်း အလုပ်ရဖို့ သေချာသွားပြီ’

‘ဟင် ချက်ချင်း ပဲ ရတော့မယ်’

‘ဟုတ်တယ်..... မမကြည်၊ ဒီတစ်ရက် နှစ် ရက်အတွင်း : ဖြစ်လိမ့်မယ်
ထင်ပါတယ်’

‘ဟန်ကျလိုက်တာ နန်းလေးရယ်၊ မမကြည် နန်းအတွက် ပျော်မိပါတယ်။ နန်း
ဒီကဘဲ အလုပ် ဆင်းမှာ မဟုတ်လား’

နန်းခမ်းထွေးသည် ကုတင်စွန်းကလေးတွင် အသာထိုင်ချလိုက်၏ ။ ပြီးတော့
သူ့ထံမှ အဖြေကို စောင့်ဆိုင်းနေသော ကြည်ကြည်သန်းထံသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘အင်း..... အလုပ်လက်ခံပြီးသားနဲ့ နန်းသီရိမြိုင်ကို တစ်ခါတည်း ပြောင်းရမှာ
မမကြည်၊ အဖိုးကြီးက နန်းကို သူ့အိမ်မှာ ပဲ နေရမယ်တဲ့’

ကြည်ကြည်သန်း၏ မျက်နှာမှာ သိသိသာသာ ညှိုးကျလာ၏ ။

‘ဟယ်.....ခါဆိုရင် တို့နဲ့ နန်းတွေ ဖို့ မလွယ်တော့ဘူးပေါ့။ တို့နန်းနဲ့ ခွဲရမှာ
ဝမ်းနည်းလိုက်တာ ကွာ’

‘နန်း လာတွေ မှာ ပေါ့ မမကြည်ရယ်၊ နန်းကို ညီမလေး တစ်ယောက် လို
စောင့်ရှောက်လာတဲ့ မမကြည်ကို နန်းတစ်သက် ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။ နန်းလဲ မမကြည်ကို
ခွဲသွားရမှာ ဝမ်းနည်းတာပဲ’

ခင်မင်မိကြပြန်တော့လည်း ခွဲရခွာရမှာ က အခက်သား.....။

ကြည်ကြည်သန်း တစ်ယောက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိသလို

မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ခင်ရာ ဆွေမျိုး အဖြစ်ထားရှိနေမိသည့် သူ့ကိုခွဲရာမှာ ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေမိပေသည်။

ကြည်ကြည်သန်း အလုပ်သွားလျှင် နန်းခမ်းထွေးသည် အဆောင်ခန်းတံခါးကို

ပိတ်ပြီး မိမိပိုင် ပစ္စည်းကလေးများ ကို သိမ်းဆည်းနေလိုက်၏ ။

သည်တော့မှာ လည်း အချိန်သည် ကုန်မှန်းမသိ ကုန်မည် သာတည်း။

အလုပ်ကိုယ်စီ သွားကြပြီမို့ အဆောင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏ ။

နန်းခမ်းထွေး၏ လှုပ်ရှားမှု တစ်ခုတည်းသာ အခန်းထဲတွင် မင်းမှုနေပေသည်။

လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကလေးများ ပြီးလျှင် နန်းခမ်းထွေးသည် ကုတင်ပေါ်တွင် ခြေဆန့် လက်ဆန့် အနားယူလိုက်မိ၏ ။

သည်အခိုက်မှာ ပဲ အဆောင်ရှေ့သို့ ထိုးဆိုက်လိုက်သည့် ကားသံကို

နန်းခမ်းထွေး ကြားလိုက် ရသည်။

ကားသံက ခင်လေးလွင်၏ ကားစက်သံတော့ မဟုတ်။

သူက အသာကလေး ခေါင်းထောင်၍ နားစွင့်နေမိ၏ ။

ခဏကြာလျှင် အဆောင်တွင် သို့ လျှောက်ဝင်လာသော ခြေသံနှစ် ခုကို

သဲကွဲစွာ ကြားလိုက်ရ သည်။

တစ်ခုက ခွာမြင့်ဒေါက်ဖိနပ်သံ။

တစ်ခုက အမျိုးသားတစ်ဦး၏ ဘွတ်ဖိနပ်သံ။

နန်းခမ်းထွေးသည် လူးလဲထလိုက်၏ ။

ပြီးတော့ ကပိုကယိုအသွင်ကလေးဖြင့် စူးစမ်းရန် အပြင်ခန်းဆီသို့

ထွက်ခဲ့မိပါသည်။

‘ဟော..... သူတို့လာကြပြီ’

ပြုံး နေသူနှစ် ဦးကို နန်းခမ်းထွေး တွေ ရပါလေပြီ။

‘ကဲ.... နန်းရေ။ ဒီတစ်ခါတော့ ကိုသန်းထိုက်ပါ ပါခဲ့ပြီ။ ဒီမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်စကားပြောလို့ ရပါတယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့.... အဆောင်မှာ နန်း တစ်ယောက် ထဲရှိတာပါ။ ပြောချင်တာ ပြောလို့ရပါတယ်’

ခင်လေးလွင်နှင့် သန်းထိုက်သည် ကုလားထိုင်တွင် အသီးသီး ဝင်ထိုက်လိုက်ကြ၏ ။

သည်တော့ နန်းခမ်းထွေးသည် သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

သန်းထိုက်က နန်းခမ်းထွေးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ပြုံး ကြည့်နေ၏ ။

နန်းခမ်းထွေးမှာ မနေတတ် မထိုင်တတ်သလိုပင် ဖြစ်လာသည်။

သန်းထိုက်ကပဲ စကားစလိုက်သည်။

‘ကိုယ်တို့ကို နန်းကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်တာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒီအတွက် ထိုက်သင့်တဲ့ အကျိုး နန်းခံစားခွင့်ရဖို့လဲ ကိုယ်စီစဉ်ထားပါတယ်။ ဇာထိုးပန်းထိုးအလုပ်ထက် ခံစားခွင့် အတိုင်းအဆမရှိ ခံစားရမှာ ပါ နန်း’

နန်းခမ်းထွေးသည် ဆိတ်ငြိမ်စွာ ပင် နားထောင်နေ၏ ။

သန်းထိုက်က စကားပြန်ဆက်၏ ။

‘နန်း သန်ဘက်ခါ ညနေကို သီရိမြိုင်ကို အရောက်လာရမယ်။ နန်း အဲဒီ နေ့မှာ ရောက်လာမယ့် အကြောင်း ကိုယ်သီရိမြိုင်ကို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ သံကြိုး ရိုက်ထားတယ်။ အဲဒီ နေ့မှာ နန်းရဲ့ ပစ္စည်း တွေ ကို အားလုံးအဆင်သင့်ထားပြီး ဒီကစောင့်နေ၊ ကိုယ်လာကြို

မယ်၊ နန်းကို ဘူတာဆင်းကြိုတဲ့ သဘောမျိုးပေါ့ ဟုတ်ပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘နန်း မှတ်ထားရမှာ က စုစုလှိုင်ဟာ သူ့ကိုယ်သူစုစုလှိုင်လို့ အမြဲထည့်ပြောတယ်။ ထမင်းချက် ဒေါ်မြညွှာကို ကြီးကြီးညွှာလို့ ခေါ်တယ်၊ ဦးလှဘူးကို ဦးဦးလို့ ခေါ်တယ်။ ကိုယ့်ကိုတော့ ကိုသန်းထိုက် ပဲ ခေါ်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့.... နန်း မှတ်မိပါပြီ’

အိမ်မှာ ကြောင်ကလေး ဖြူမနဲ့ အင်းခွေးကြီး ညှိမှိုင်းဆိုတာလဲ ရှိသေးတယ်။ စုစုလှိုင်က ဒီနှစ် ကောင်ကို သိပ်ချစ်တယ်။ နန်းနဲ့ ကော ဖြစ်ပါ့မလား’

‘ဟုတ်ကဲ့.... နန်းလဲ တိရစ္ဆာန် ချစ်တတ်ပါတယ်’

‘အင်း....ဒါဆိုရင် ဟန်ကျတာပေါ့။ ကဲ... အိမ်ရဲ့ အဆင်အပြင်ကိုပြောမယ်။ ဆင်ဝင်အောက်က တန်းဝင်တဲ့အခန်းက ဧည့်ခန်း၊ ညာဖက်က အိပ်ခန်းက ကိုယ့်အိပ်ခန်း၊ ဘယ်ဖက်က အခန်းက ဦးအောင်မင်းရဲ့ အိပ်ခန်း၊ မီးဖိုဆောင်နဲ့ ကပ်လျက်က ညာဖက်မှာ က ဒေါ်မြညွှာရဲ့ အိပ်ခန်းရှိတယ်။ လှေကားပေါ်ကို တက်တက်သွားချင်း ထိပ်တိုက်အခန်းက စုစုလှိုင်ရဲ့က မိဘများ နေထိုင်သွားတဲ့ အခန်း၊ စင်္ကြံနီရဲ့ ဘယ်ဖက်က စုစုလှိုင်ရဲ့က အိပ်ခန်း။ ညာဖက်က မြသီတာရဲ့ အိပ်ခန်း။ အပေါ်ထပ် မှာ ပဲ ဘုရားခန်းရှိတယ်။ ကျန်တဲ့အိပ်ခန်းတွေ ကတော့ ပိတ်ထားတာများ တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ မှတ်မိပါပြီ’

‘သီရိမြိုင်ရဲ့က ညာဖက်ကပ်လျက်ခြံက ဗိုလ်လွမ်းမောင်ရဲ့ ခြံပဲ။ သူ့အကြောင်းတော့ နန်းကို လွှင့်ပြောပြထားပြီးသား ဖြစ်မယ်ထင်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့..’

‘အင်း.... နန်းကို တစ်ခု မှာ ချင်တယ်။ ဗိုလ်လွမ်းမောင် ဆို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ဖို့ပါ။ မတော် တဆတွေ ဒဲ့ရင်လဲ ရှင်နဲ့ကျွန်မအကြောင်းတွေ ကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ။ ကျွန်မ

အရင်က စုစုလှိုင်မဟုတ် တော့ဘူး။ စိတ်သစ်၊ လူသစ် ဖြစ်နေပြီလို့ပဲ ပြောပါ။ သူနဲ့ မြသီတာ ဆက်ပြေလည်နေကြတာပဲ ကောင်းတယ်။ နို့မဟုတ်ရင် စုလှိုင်နေရာ ကိုယ်စားဝင်လာတဲ့ နန်းအတွက် အခက် ဖြစ်နေမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့..... နန်း နေတတ်၊ ပြောတတ်ပါတယ်’

‘နန်း..... ဗိုလ်လွှမ်းမောင်ကို စိတ်မဝင်စားတော့ကြောင်းပြရင် မြသီတာလည်း အနေခက်တော့ မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဦးအောင်မင်းဟာ သူ့မီးခံသတ္တာသော့ ကို သူ့ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ဘဲ ထားလေ့ရှိတယ်။ တကယ်လို့များ နန်းကို ဖွင့်ခိုင်းရင် သော့ တွဲ ကြီးထဲက အကြီးဆုံးသော့ ကို အဖုံးအပေါ်မှာ တန်းနေတဲ့ အပေါက်သုံးခုကို စဖွင့်ပြီးတော့ လက်ကိုင်ကို ဘယ်ဖက်ကို လှည့်လိုက်ရင် ပွင့်သွားလိမ့်မယ်။ အပေါ်နှစ် ခန်းမှာ ဘာရှိတယ်တော့ ကိုယ်မသိဘူး။ အောက်ဆုံးအခန်းထဲမှာ တော့ ငွေတွေ ရှိတယ်။ ဦးအောင်မင်းဟာ တစ်ချိန်တုန်း ကတော့ စုလှိုင်ကို သော့ ကိုင်ခိုင်းလေ့ရှိတာပဲ။ ခုတော့ မပြောတတ် ဘူး။ သူ စုလှိုင်ကို စိတ်ပြေသွားပြီ ဆိုရင်တော့ ခံစားခွင့်တွေ ကို အရင်ကအတိုင်း ဆက်ပေးထားမှာ သေချာတယ်။ နန်းကလည်း သရုပ်ဆောင်တဲ့နေရာမှာ ပီပြင် ပိုင်နိုင် ပိပြားသေချာဖို့ လိုတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အချိန်ရှိသရွေ့ အဖိုးကြီး အနားမှာ ပဲ နေပါ။ သူ့ကို ပြုစုပါ။ ခု လောလောဆယ်မှာ တော့ သူ့ အတွက် ပရိုက်ဗိတ်(အလွတ်) သူနာပြုဆရာမ တစ်ဦး ခေါ်ထားတယ်။ တကယ်လို့ စုလှိုင်ရောက်လာ ရင် သူ ဒီဆရာမ ကို ဆက်ခေါ်ချင်မှ ခေါ်တော့မှာ ။ သူက သူ့မြေးကိုယ်တိုင် ပြုတ်ပေးတဲ့ ကြက်စွပ်ပြုတ် ကို သောက်ချင်တယ်လို့ ခဏ ခဏ ပြောနေတယ်။ ဒါတွေ ကတော့ နန်း အခြေအနေကို သုံးသပ် လေ့လာပြီး လုပ်ဆောင်သွားလို့ ရပါတယ်လေ။ အရေး ကြီးတာက စကားမမှာ ဖို့နဲ့ အနေအထိုင် မှန်ဖို့ပါပဲ’

‘ကောင်းပါပြီ.... နန်းတတ်နိုင်သမျှကြိုး စားပြီး ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်’

‘သိုင်းကယူး(ကျေးဇူး)ပါပဲ နန်း။ ဒီကိစ္စကို နန်း နားလည်ပြီဆိုရင်

ဗိုလ်လွှမ်းမောင်နဲ့ စုစုလှိုင် အကြောင်းကို နည်းနည်း ပြောပြချင်တယ်။ စုစုလှိုင်နဲ့ ဗိုလ်လွှမ်းမောင်ဟာ တစ်ချိန်တုန်း ကတော့ သိပ်ချစ်ကြတာပဲ။ အဲဒီ အကြောင်းကို ဦးအောင်မင်းက သိတော့၊ ဗိုလ်လွှမ်းမောင်နဲ့ သဘောမတူဘူး။ ကိုယ်နဲ့သူ့ကို နေရာချထားပေးချင်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယူမှလည်း စုစုလှိုင်ကို အမွေအားလုံးပေးမယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့ စုစုလှိုင်က အဘိုးကြီးကို ဒေါပွပြီး ကိုယ့်အကြောင်း မဟုတ်တာတွေ ပြောတယ်။ အဘိုးကြီးက မယုံတော့ ဒေါပွပြီး အိမ်က ထွက်သွားတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ဗိုလ်လွှမ်းမောင်ဟာ ရှေ့တန်း ထွက်နေတယ်။ စုစုလှိုင် ထွက်သွားပြီးတော့မှ ကိုယ်သတင်းတစ်ခု ကြားတယ်။ စုစုလှိုင်မှာ ကိုယ်ဝန် ပါသွားတယ်တဲ့။ ဘယ်သူနဲ့ရတယ်ဆိုတာ၊ ဘယ်သူမှ မပြောတတ်ကြဘူး။ နောက်ပိုင်းမှာ ဗိုလ်လွှမ်းမောင်နဲ့လည်း မယူ ဖြစ်ကြဘူးဆိုတော့ စဉ်းစားစရာတွေ အများ ကြီးပေါ့’

နားထောင်ရင်း မျက်နှာကလေး တစ်ချက်မဲ့သွားသော နန်းခမ်းထွေကို သန်းထိုက်က ကြည့်လိုက်သည်။ တကယ်လို့ ဒီကလေးအကြောင်းကို အဘိုးကြီးက မေးရင် နန်းဘယ်လိုဖြေမလဲ’

‘ဟင်.....ဘယ်လိုဖြေရမယ်ဆိုတာ နန်းကို ပြောပြမှပေါ့’

‘ဟုတ်သားပဲ...ကိုက ပြောပေါ့ သူ ဘယ်ပြောတတ်ပါ့မလဲ’

တစ်ချိန်လုံး ဆိတ်ဆိတ်နားထောင်နေသော ခင်လေးလွင်က ဝင်ပြောလာ၏ ။

‘ကလေးမရှိတော့ဘူး။ ကိုယ်ဝန်နုစဉ်ကတည်းက လျှော့ကျသွားပြီလို့ ပြောလိုက်ပေါ့။ ပြီးတော့ ဒီအကြောင်းတွေ မေ့လိုက်ပါ ဘိုးဘိုးရယ်။ စုလှိုင် ခု လိမ္မာနေပါပြီလို့သာ ကြည့်ကောင်းအောင် ပြော လိုက်ပါ’

နန်းခမ်းထွေးသည် ပန်းနုရောင် အသွေးရင့်နေသော မျက်နှာကလေးကို ခပ်ငုံ့ငုံ့ထားရှိရာ သန်းထိုက်၏ မျက်နှာကို မျက်လုံးတစ်ချက် လှန်ကြည့်လိုက်၏ ။

‘မရှက်ပါနဲ့ နန်း၊ အပျိုအရွယ်လေး တစ်ယောက် ကို ဒီအကြောင်း

မပြောသင့်တာ ကိုယ်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုဟာက မပြောမ ဖြစ်လို့၊ အလုပ်သဘောအရ ပြောရတာ ကို နန်း ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကံ ပြောရ မှာ တွေ တော့ ပြည့်စုံသလောက် ရှိပါပြီ။ နောင်ကို ကိုယ်လဲ မကြာမကြာ ဟိုမှာ ရှိနေမှာ ပဲ။ လိုတယ်ထင် တာကလေးတွေ ကို ကိုယ် မသိမသာ ပြောပြပေးပါ့မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘နောက်ဆုံးတစ်ခု ပြောချင်တာ ကတော့ စုစုလှိုင်ရဲ့ ခံစားခွင့်တွေ ထဲက ဆယ်ပုံတစ်ပုံကို ဦးအောင်မင်းမရှိတဲ့ နောက်မှာ နန်း ခံစားခွင့်ရှိရအောင် ကိုယ်စီစဉ်ထားတယ်။ ခုလောလောဆယ်မှာ တော့ လစဉ်နန်းသုံးစွဲဖို့ ကိုယ်တစ်လနှစ် ရာ ပုံမှန်ထုတ်ပေးသွားမယ် ကျေနပ်ရဲ့ လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျေနပ်ပါတယ်’

‘နန်း ကားမောင်းတတ်သလား’

နန်းခမ်းထွေး အနည်းငယ် ကြောင်သွားပြီးမှ...

‘နန်း မမောင်းတတ်ပါဘူး’

‘စုစုလှိုင်က ကားမောင်းတတ်တယ်’

‘ဟင် ဒါဖြင့် ဘယ်လို လုပ်မလဲ’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ.... မြသီတာလည်း မောင်းတတ်တာပဲ။ တကယ်လို့ အပြင်ထွက် စရာရှိရင် မြသီတာကိုပဲ မောင်းခိုင်းပေါ့။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ကိုယ်လာတဲ့အခါ ပြော’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ကဲ.....လွင်..... နန်းအတွက်ပေးလိုက် လေ’

‘အော်.... ဟုတ်သားပဲ’

သန်းထိုက်က သတိပေးမှ ခင်လေးလွင်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို မှတ်မိလာဟန်ဖြင့်
သူ့လက်ငွေ့ အိတ်ကြီး၏ ခလပ်ကို ဟန်ပါပါ ဖွင့်လိုက်၏ ။

မကြာမီ သူ့လက်ထဲတွင် ငွေတစ်ထပ်ပါလာသည်။

‘ဒါ ဘာလုပ်ဖို့လဲရှင်’

နန်းခမ်းထွေးက ပြူး ဝိုင်းသော မျက်လုံးကလေး အစုံဖြင့် ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို
ကြည့်ရင်း အံ့သြနေ၏ ။

‘အလုပ်လက်ခံတဲ့အတွက် နန်းကို ကိုသန်းထိုက်က ဆုချတာလေ။ နောင်ကို
ဒီထက်မက ခံစား ရမယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ပါကွယ်.....ကဲ ရှေ့ ယူလေ’

နန်းခမ်းထွေးသည် သန်းထိုက်နှင့် ခင်လေးလွင်၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက်
တစ်လံစီ ကြည့်ပြီးမှ ဆုတ်ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း အမူအရာလေးဖြင့် ငွေစက္ကူဆယ်တန်တစ်အုပ်ကို
လှမ်းယူလိုက်သည်။

သန်းထိုက်နှင့် ခင်လေးလွင်တို့နှစ် ဦးစလုံး သိသိသာသာကြီး ရွှင်ပြုံး သွားကြ၏
။

‘ကဲ.....ကိုယ်တို့သွားမယ်၊ နန်း အသင့်လုပ်ထားပါ။ သန်းဘက်ခါ သာစည်ရထား
ဝင်လောက်တဲ့ အချိန်မှာ နန်းကို ကိုယ်လာကြိုမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အော်.... တစ်ခု ကျန်သေးတယ်။ ခု နန်းနဲ့ ကိုယ်တို့ သဘောတူပြီးလုပ်ကြတဲ့
ကိစ္စကို အပြင်လူ တစ်ဦး တစ်ယောက် ဆီကိုမှ မပေါက်ကြားပါစေနဲ့။ တတ်နိုင်ရင်
နန်းမိဘများ ပါ မသိရင် ကောင်းမယ်လို့ ကိုယ်ယူဆတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့....နန်းဘက်က မပေါက်ကြားစေရပါဘူး’

သန်းထိုက်သည် ကျေနပ်မိဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်လိုက်၏ ။

‘သွားမယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့...မမလွင်’

နန်းခမ်းထွေးသည် ကားကလေးမောင်းထွက်သွားသည်အထိ အသစ်ချွတ်ချွတ်

ငွေစက္ကူဆယ်တန် တစ်အုပ်ကို ကိုင်ကာ ဧည့်ခန်းဆောင်တွင် မှင်သက်မိသလို
ရပ်နေခဲ့မိလေသည်။

*

အခန်း (၅)

ကျေနပ်နှစ် သိမ့်သော အပြုံး ဖြင့် ကားမောင်းနေသူကို ခင်လေးလွင်က ဦးခေါင်းကလေး ငဲ့စောင်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။

‘လွင်မပြောဘူးလား မောင်။ လောကမှာ ငွေသာလျှင် အဓိကပါလို့။ သူလို အခြေအနေ နှိမ်နှိမ်း ပါးပါးရှိတဲ့ မိန်းကလေးအဖို့ ငွေငါးရာဆိုတာ နည်းတာမှတ်လို့ မောင်ရယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ လွင်ပြောတာ အမှန်တွေ ချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် မို့လည်း မောင်က လွင်ကို ရှေ့တန်းတင်နေမိတာပေါ့’

အောင်မြင်မှု တစ်ခုအတွက် ကျေနပ်အားရသော စိတ်များ ဖြင့် ချစ်သူနှစ် ဦးသည် ပြောမဆုံး၊ တိုင်ပင်၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေကြပေ၏ ။ သည်အချိန်တွင် နန်းခမ်းထွေး တစ်ယောက် မှာ တော့ ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ဘေးတွင် ချကာ ကုတင်ပေါ်တွင် နဖူးပေါ်လက်တင်၍ စဉ်းစားခန်းဝင်နေ၏ ။

‘ရက်ရောလိုက်ကြတာ....ငွေငါးရာကြီးတောင် ပေးသွားကြတယ်။ ဒီလူတွေ ဒီအဖိုးကြီးအပေါ် ဒီလောက်တောင် စေတနာကြီးမားကြတယ်လား’

နန်းခမ်းထွေးသည် နုထွေးထွေး မျက်နှာကလေးပေါ်တွင် အပြုံး မဲ့၍ နေ၏ ။

တစ်ကိုယ်ရည် အတွေ့ :ကြွယ်၍ နေမိသော နန်းခမ်းထွေးသည် တစ်ခန်းထဲ အတူနေ ကြည်ကြည်သန်း၏ ခြေသံကို ကြားလိုက်ရမှ လူးလဲထပြီး ခေါင်းအုံးအောက်သို့ ငွေစက္ကူထပ်ကို ထိုးထည့်လိုက်၏ ။

‘ဘယ်လိုလဲ နန်းလေး။ ခုတစ်လော ကုတင် သိပ်ကြိုက်နေပါလား။ ရိုးမှ ရိုးရဲ့ လားကွယ်’

နန်းခမ်းထွေးသည် ပါးခွက်ကလေး နှစ် ဖက်ချိုင်ဝင်သွားသည်အထိ ပြုံး လိုက်၏

‘ရိုးပါတယ် မမကြည်ရယ်.... ဆန်းရမယ့် အကြောင်းရှိရင် မမကြည်ကို နန်း အရင်ဆုံး ပြောမှာ ပေါ့ရှင်’

‘ဟင်း.....ဟင်း.....ဟင်း..... အဲဒီ အပြောလေးတွေ ကြောင့် ညည်းလေးကို ချစ်နေရတာ သိလား’

ကြည်ကြည်သန်းက အိအိဖောင်းဖောင်းပါးကလေးတစ်ဖက်ကို အကျီစားသန်သန် လိမ်လိုက် သဖြင့် နန်းခမ်းထွေးမှာ ပါးပြင်ကို ပွတ်ရင်း တအားအား အော်နေ၏ ။

‘ဆိုစမ်း..... အလုပ်ကိစ္စ ဘာကြားသေးသလဲ’

‘ရဖို့ သေချာသွားပြီ မမကြည်၊ သန်းဘက်ခါ ညနေကျရင် နန်း သီရိမြိုင်ကို ပြောင်းရတော့မှာ ’

‘အိုး.....မြန်လွန်းတော့လည်း ဂျက်ကျနေတာပဲ’

‘ဟုတ်တယ်.....မမကြည်၊ နန်းကို သူ့အိမ်ကို တပါတည်း ပြောင်းလာစေချင်တာ’

‘အေးလေ.... နန်း ကောင်းစားဖို့အတွက်ဆိုရင် မမကြည်တို့ ဝမ်းသာရတာ ရှိကွယ်’

ပြောသာ ပြောရပေမယ့် ကြည်ကြည်သန်း၏ မျက်နှာမှာ မသာယာလှပေ။

သည် မိန်းကလေးကို သူခင်တွယ်နေမိသည် မဟုတ်ပါလား။

သည်ညမှာ ဘဲ ကြည်ကြည်သန်းသည် သူ အမြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းထားခဲ့သော ခေါင်းစည်း ပိုးပုဝါ ပန်းနုရောင် ကလေး တစ်ထည်ကို နန်းခမ်းထွေးအား လက်ဆောင်ပေးလိုက် ၏ ။

‘ကဲ....နန်းရေ... မမနဲ့နန်း ခင်မင်တွယ်တာခဲ့ကြတာကို တသက်တာ

မေ့မသွားရအောင်လို့ ဟောဒီ ပုဝါကလေးကို ပေးလိုက် ပါတယ်ကွယ်။ ဒီပုဝါကလေးတွေ
တိုင်း နန်းတယောက် မမကြည်ကို သတိရပေါ့ ဟုတ်လား၊’

‘ပုဝါကိုတွေ မှ မဟုတ်ပါဘူး မမကြည်ရယ်။ နန်းအသိထဲမှာ မမကြည်
ထာဝရရှိနေမှာ ပါရင်’

‘ကဲ....မိရွှေနန်း စကားကြွယ်တိုင်း သတိရတာ တွေ မရတာ တွေ ပြောမနေနဲ့။
လောလော လတ်လတ် ကျုပ်ကို ညီးလေး ဓာတ်ပုံတစ်ပုံသာ ပေးလိုက်စမ်းပါ။

နန်းခမ်းထွေးသည် ချက်ချင်း ပင် ရမ်းအမျိုးသမီးဝတ်စုံဖြင့် ရိုက်ထားသော
ဓာတ်ပုံကလေး နှစ် ပုံ ရှိသည့်အနက် တစ်ပုံကို ကြည်ကြည်သန်းအား သူ့လက်မှတ်ထိုး၍
ပေးလိုက်၏ ။

ထို့နောက်တွင် တော့ သူသည် ကြည်ကြည်သန်းနှင့် အတူ
သူ့ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းလေးများ ကို အပြီး သတ် သိမ်းဆည်းထားလိုက်တော့သည်။

*

နန်းခမ်းထွေးသည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးလာသည့်အချိန်များ ကို တွက်ရေ၍
နေမိ၏ ။

အမှောင့်မှ အလင်း၊ အလင်းမှ အမှောင့်သို့ စုန်ချီ ဆန်ချီ နှစ် ခါပြန်
ရောက်ခဲ့သည့်အခါတွင် တော့ နန်းခမ်းထွေးသည် အလိုလိုရင်ထဲတွင် လှိုက်၍ မောလာမိ၏ ။

ကျော့ကျော့ကလေး ဝတ်စား၍ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ လမ်းဖက်သို့
မျှော်နေမိသော သူသည် ရွှေလည်တိုင်ဖော့ရိုး ကျိုးလုမတတ်သော အသွင်ကိုလည်း
ဆောင်နေ၏ ။

သူ့ဘေးတွင် ကား လက်ဆွဲအိတ်၊ သားရေသေတ္တာနှင့် ကြိမ်ခြင်းကြီးတစ်လုံး

စီကာ စဉ်ကာ ချထားနေ၏ ။

သူသည် ဖြူဖြူဝင်းဝင်း ဖောင်းဖောင်းအိအိ ရှိလှသော
လက်ကောက်ဝတ်ကလေးတွင် ပတ်ဆင်ထားနေသည့် ငွေရောင်
လက်ပတ်နာရီကလေးကိုလည်း အခါခါ ကြည့်မဝအောင် ဖြစ်နေရှာ သည်။

တစ်စက္ကန့်.....နှစ် စက္ကန့်..... သုံးစက္ကန့်.....။

ဟော.....နီးလာပါပြီ။ အချိန်ကပ်၍ လာပါပြီ။

ခြောက်နာရီခွဲရန် တစ်မိနစ်သာ လိုတော့၏ ။

ကြည်ကြည်သန်းသည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံမှ နန်းခမ်းထွေးကို ကြည့်နေမိ၏ ။

စိတ်စောမှု ၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှု တို့ဖြင့် စကားမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်နေရှာသော
သူ့ကို အငေးသား ကြည့်နေသည်။

နန်းခမ်းထွေးသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမမူမိတော့။

သူ့စိတ်အာရုံတွင် အကြိုရောက်လာမည့် ကားသံကိုသာ နားစွင့်နေ၏ ။

‘တီ’ကနဲ ရုတ်တရက်မြည် လာသော ကားဟွန်းသံတစ်ခုသည် နန်းခမ်းထွေး၏
ကိုယ်လုံး ကလေးကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ခါပစ်လိုက်သည်ကဲ့သို့ တုံ့ကနဲ ဖြစ်သွားစေ၏ ။

‘ဟော..... ကားလာပြီ’

နန်းခမ်းထွေးနှင့်အတူ ကြည်ကြည်သန်းလည်း ထရပ်လိုက်မိသည်။

ကားတံခါးကို ဖွင့်၍ သန်းထိုက်ဆင်းလာ၏ ။

အနက်ရောင် သားရေဂျာကင်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထား၏ ။

အချိုးကျသော သူ့နဖူးပြင်ပေါ်တွင် ဆံပင်တချို့က ပြိုလဲကျနေ၏ ။

သူသည် လှေကားပေါ်သို့ တက်လာရင်း အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေသော

နန်းခမ်းထွေးကို ပြုံး ပြ လိုက်သည်။

မြင့်မောင်းသော အရပ်၊ ခန့်ငြားပီပြင်သော အဆင်းအသွင်ရှိလှသည့် သန်းထိုက်ကို ကြည်ကြည်သန်းသည် အငေးသားပင် ကြည့်လိုက်၏ ။

‘လူ ကတော့ လူချေ၊ လူဖြောင့်ဘဲ’

မှတ်ချက်လည်း ချလိုက်မိသည်။

‘ဒီပစ္စည်းတွေ က ဒါအကုန်ပဲလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

သန်းထိုက်သည် ဒေါင်လိုက်ချထားသော သားရေသတ္တာကို ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

‘အို....နေပါစေ’

နန်းခမ်းထွေးက တားလိုက်သည်။

‘ရပါတယ်..... ဟိုခြင်းကိုသာ နန်းဆွဲခဲ့’

သန်းထိုက်သည် လက်ဆွဲအိတ်ကိုပါ ကောက်ယူဆွဲကိုင်လိုက်ပြန်သည်။

‘နေနေ.... မမကြည်ဆွဲခဲ့မယ်’

ကြည်ကြည်သန်းသည် နန်းလက်မှ ကြိမ်ခြင်းကို အတင်းလုဆွဲပြီး ကားဆီသို့ လိုက်လံ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့၏ ။

သန်းထိုက်သည် ကားနောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ ပစ္စည်းများ ကို ထည့်သိုပြီးလျှင် ရှေ့ခန်းတံခါး ကို နန်းခမ်းထွေးအတွက် ဖွင့်ပေးလိုက်၏ ။

နန်းခမ်းထွေးကလည်း ကျော့ကျော့မော့မော့ကလေး ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

‘သွားမယ်... မမကြည်’

‘အေး..... အေး’

ကြည်ကြည်သန်းသည် ကားရှေ့ခန်းတွင် နန်းခမ်းထွေးနှင့် ယှဉ်တွဲ
ထိုင်လိုက်သော သန်းထိုက် ကို ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

သည်နုပျိုငယ်ရွယ်သူကလေးနှစ် ဦး ရွှေနဲ့မြ၊ နေနဲ့လ ပမာ လိုက်ဖက်သည့်
ဖြစ်ခြင်း။

သူမှတ်ချက်မဆုံးခင်မှာ ပင် ကားကလေးသည် သူ့ရှေ့မှော ကံမှ ဂူးကနဲ အသံပြု
ကာ မောင်းထွက် သွားပါတော့သည်။

‘စုလှိုင် ဘာပြောစရာရှိသေးသလဲ ကိုသန်းထိုက်’

သန်းထိုက်၏ ဦးခေါင်းသည် နန်းခမ်းထွေးဘက်သို့ လှည့်ကနဲ ရောက်လာ၏ ။
သူ့မျက်နှာပေါ် တွင် အံ့သြခြင်းအသွင် ပီပြင်၍ သူ့မျက်လုံးများ သည် စစ်ကြောခြင်းအသွင်ကို
ဆောင်နေသည်။

နန်းခမ်းထွေးသည် နှုတ်ခမ်းလွှာကလေး နှစ် ချပ်ပွင့်ဟလာရအောင် ပြုံး ရင်း
သူ့ကို ရဲရဲတင်း တင်းပင် ပြန်ကြည့်နေ၏ ။

‘ဒီနေ့ကစပြီး နန်းကို စုစုလှိုင်အသွင်နဲ့ပဲ မြင်လိုက်ပါတော့ ကိုသန်းထိုက်။ နန်းနဲ့
ကိုသန်းထိုက် အလုပ်သဘောကို နားလည်လက်ခံပြီးကြပြီ မဟုတ်လား။ သဏ္ဌာန်လုပ်
သရုပ်ပါရမှာ က နန်းရဲ့ တာဝန်ဘဲ’

ယခု သန်းထိုက်သည် ပြုံး ၍ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လာဖော်ရ၏ ။

‘စုလှိုင်ကို အားလုံး မျှော်နေကြတယ်။ စုလှိုင်ရောက်လာတော့မယ်ဆိုတဲ့
သတင်းလဲကြားရော ဦးအောင်မင်းဟာ အတော် ကိုရွှင်ရွှင်ပျပျဖြစ်လာတယ်။ ဒီနေ့ဆိုရင်
တော် တော် အားရစရာ ကောင်းနေ ပြီ’

နန်းခမ်းထွေးသည် ကြားရသော သတင်းစကားကို ကျေနပ်မိဟန် ပြနေ၏ ။

‘ကြီးကြီးညှာကလဲ နန်းကြိုက်တတ်တဲ့ အုန်းထမင်း၊ ကြက်သားဟင်း၊

သရက်ချဉ်သုတ်နဲ့ င်ပိကြော်ကို အလှူအပယ်ချက်ပြုတ်ထားနေတယ်။ မြသီတာ ကတော့ စုလှိုင်ဟာ ပန်းအိုးထိုးဝါသနာ ပါတယ်ဆိုတာသိလို့ တစ်အိမ်လုံးမှာ ပန်းအိုးတွေ ၊ ပန်းတွေ ဝေနေအောင် ထိုးထားလေရဲ့ ’

နန်းခမ်းထွေး၏ ရင်ထဲတွင် သန်းထိုက်၏ စကားများ သည် တသိမ့်သိမ့်၊ တစိမ့်စိမ့်ရှိလှတော့၏ ။

‘ဒီည ကိုယ်လဲ သီရိမြိုင်မှာ အိပ်မယ်။ စုလှိုင်ရောက်လာလို့ ဝမ်းသာတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ပေါ့။’

‘နောက်ပြီး မမေ့လင့်တဲ့ အခြေအနေလေးတွေ ပေါ်လာရင်လဲ၊ နန်းကို အဲ..... စုလှိုင်ကို ဝင်ကူ ရအောင်လို့လေ’

နန်းခမ်းထွေး၏ မျက်နှာကလေးသည် အမှော င်ထုနက်ရှိုင်းစပြုလာသော ပတ်ဝန်းကျင်ဘက်သို့ မူ၍ နေ၏ ။

‘အိမ်မှာ စိတ်အလှုပ်ရှားဆုံး ဖြစ်နေတဲ့သူ ကတော့ မြသီတာဘဲ၊ သူ့မှာ စုလှိုင်ရောက်လာတယ်... ဆိုလို့ ဝမ်းသာတာရယ်၊ တဘက်က ဗိုလ်လွှမ်းမောင်နဲ့ သူ ဖြစ်နေမိခဲ့တာရယ်ကို ရောထွေးခံစားနေရ ပုံရတယ်။ သူ့ဇာတ်လမ်းသူ ဆက်ကသွားနိုင်ဖို့က နန်းရဲ့ တာဝန်ဘဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ်လေ..... ဒီကလေးမ စိတ်သော က မရောက်အောင် ကြည့်ရှုပြောရမှာ ပေါ့’

နန်းခမ်းထွေးသည် မသိမသာ ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်မိရှာသည်။

*

‘ကဲ..... ရောက်ပြီ.....နန်း’

ခြံဝင်းတစ်ခုရှေ့သို့ ကား၏ ဦးခေါင်းကို ထိုးထည့်လိုက်သည့်အခါတွင်
နန်းခမ်းထွေး၏ ရင်တွင် တခိုင်းခိုင်း ဆောင့်ခုန်လာ၏။

ထူထဲခိုင်မာသော ခြံတံခါးကြီးကို ဦးလှဘူးက ဖွင့်ပေးထားသည်။

အရှိန်လျှော့လျှော့ကလေးသာရှိတော့သည့် ကားအနီး ဦးလှဘူးသည်
တုန်တုန်ရီရီဖြင့် တိုးကပ် လာ၏။

‘ဦးဦး နေကောင်းတယ်နော်’

နန်းခမ်းထွေး၏ အသံလွင်လွင်ကလေးသည် ပတ်ဝန်းကျင်တွင်
သွက်သွက်လက်လက် ပျံ့လွင့် သွား၏။

ပါးရေများ တွန့်တက်နေအောင် ပြုံးလိုက်သော ဦးလှဘူးမျက်နှာသည်
ချစ်ခင်ဖွယ်ရာ အတိရှိ လှ၏။

‘စုလှိုင်.. မိစုလှိုင်လေး တကယ့်ကို ပြန်လာပြီ’

ဦးလှဘူး၏ ဝမ်းသာအားရ ရှိလှသော စကားသံများ သည် တုန်ခိုက်၍ နေ၏။

‘အော်.....ကဲ.....ကဲ... အဲဒါတော့ ကြည့်တော့ စုလှိုင်... မင်းရောက်လာမယ်လို့
ကိုယ် ပြောတာ၊ ဘယ်သူမှ မယုံချင်ကြဘူး’

နန်းခမ်းထွေးသည် နှစ် နှစ် ကာကာ ပြုံး လိုက်၏။

သူ့မျက်ဝန်း နက်နက်ကလေးထဲတွင် အရည်များ လည်း လည်၍ နေ၏။

‘သွား...သွား... ဆရာကြီး မျှော်နေလေရဲ့။ ဆရာကြီး စိတ်ချမ်းသာအောင်
တဝကြီး ပြုစုလိုက် စမ်းပါ သမီးရယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးဦး’

သန်းထိုက်သည် ကားဘီးကို ဆက်တိမ်းလိုက်သည်။

‘ဟင်း....’

တစ်စုံတစ်ခုကို စိတ်သက်သာရာ ရရှိသွားဟန်ဖြင့် လည်း သူသည်
သက်မတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

နန်းခမ်းထွေးက သူ့အား ကြည့်လာသူကို ‘ဘယ့်နှယ်လဲ’ ဟူသော အမေးရှိဟန်၊
မေးကလေး တစ်ချက်ငါ့ပြလိုက်၏ ။

ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် သန်းထိုက်သည် ပြုံးတုံ့တုံ့ အမူအရာဖြင့် နန်းခမ်းထွေးကို
ပြန်၍ ခေါင်းနှစ် ချက် ဆိတ်၍ ညိတ်ပြလိုက်သည်။

ကားစက်မသပ်မီပင် ဆင်ဝင်အောက်တံခါး ပွင့်လာ၏ ။

‘အဲဒါ... ဒေါ်မြညွှာ’

လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် သန်းထိုက်က ပြောပြီး ကားစက်ကို သပ်လိုက်သည်။

‘ဟယ်... ပါလာပြီ စုလှိုင်လေး ပါလာပြီ’

စုလှိုင်အမည် ခံ နန်းခမ်းထွေးသည် ဘာမပြော ညာမပြော
ကားရှေ့ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်မတတ် ဝမ်းသာဟန်ပြနေသော ဒေါ်မြညွှာထံသို့
ပြေးဆင်းသွား၏ ။

သန်းထိုက်သည် ကားပေါ်မှဆင်းနိုင်သေးဘဲ နန်းခမ်းထွေးကိုသာ
အံ့အားသင့်၍ မှင်သက်မိ သလို မျက်လုံးအပြူး သားဖြင့် ကြည့်နေ၏ ။

‘စုလှိုင်...မိစုလှိုင်လေး’

‘ကြီးကြီးညွှာ...ကြီးကြီးညွှာ’

အသင့်ဖွင့်ပေးထားသော ဒေါ်မြညွှာ၏ ရင်ခွင်တွင် နန်းခမ်းထွေးသည်
မျက်နှာကလေးကို ဝှက်၍ ဝဝအိအိ ရှိလှသော ဒေါ်မြညွှာ၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို
ဖက်တွယ်ထားလိုက်သည်။

‘မသေကောင်း၊ မပျောက်ကောင်းဟယ်...ငါ့နှယ်... ဝမ်းသာလိုက်တာ’

ဒေါ်မြညွှာ၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်ပေါက်များ လိမ့်ဆင်းလာ၏ ။

‘ဟဲ့.....မြသီတာ၊ ဖြူမ၊ ညှိမှိုင်း လာကြစမ်း..... လာကြစမ်း’

အပေါ်ထပ်ဆီမှ တဝန်းဝန်း တခိုင်းခိုင်း ပြေးဆင်းလာသံ၊ တတောက်တောက် ပြေးထွက်လာ သံများ ဆူညံသွား၏ ။

ဖြူမသည် နန်းခမ်းထွေး၏ ခြေကို ပွတ်၍ တညောင်ညောင်အော်နေ၏ ။

ညှိမှိုင်း ကတော့ ခြေတလှမ်းအကွာတွင် ရပ်ကာ တဝိုင်းဝိုင်းဟောင်လိုက်၊ ခုန်လိုက် လုပ်နေ သည်။

‘မမစု.... မမစု’

‘ဟင်.....သီတာ၊ မြသီတာ’

တစ်ဦးကို တစ်ဦး ဖက်လှဲတကင်းပြုလိုက်ကြသည်။

‘ကြည့်စမ်းပါဦး..... သီတာလေး.. ထွားလာလိုက်တာ အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပြီဘဲ’

နန်းခမ်းထွေးသည် မြသီတာ၏ ပုခုံးစွန်းနှစ် ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဝမ်းသာအားရသံကြီးဖြင့် ပြောနေ၏ ။

ဘလောက်(စ်)အင်္ကျီပန်းနုရောင် ကချင်လုံချည် နက်ပြာရောင် အစင်းလေးကို ဝတ်ဆင်ထား သော လုံးလုံးဖြူဖြူဆံတိုလည်ဝဲမကလေးသည် နန်းခမ်းထွေး၏ ရင်ခွင်တွင် မျက်နှာကို အပ်ကာ ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ရှိုက်ရှိုက်ငင်ငင် ငိုချလိုက်ပါသည်။

‘အိုဟယ်..... ဒီကလေးမ ပြန်လာပြီ ဟာဘဲ..... အဲသလို ငိုရသလား.... အရူးမဟုတ်၊ အကောင်းမဟုတ် ခက်လိုက်တာ’

‘မမစုက သီတာတို့ကို ပစ်သွားတာကိုး’

‘အော်..... ညီမလေးရယ်၊ မမစု ပြန်လာပြီဘဲ။ တိတိ၊ တိတိတော့နော်’

နန်းခမ်းထွေးသည် လက်ထဲတွင် ကိုင်ဆောင်ထားသော

လက်ကိုင်ပုဝါကလေးဖြင့် မြသီတာ၏ ပါးပြင်မိုးကလေးများ အပေါ်မှ မျက်ရည်စီးချောင်းများ
ကို သုတ်ပေးလိုက် သည်။

‘ဟဲ့.....အော်.....ညိုမှိုင်း တိတ်ပါတော့လား၊ နင့်အသံက ညံ့နေတာဘဲ’

‘အော်.....ဟုတ်ပါရဲ့၊ ညိုမှိုင်းနဲ့ ဖြူမကလည်း အနှုတ်အဆက်ခံချင်ကြတာကိုး။
လာ...လာ... သားကြီး’

နန်းခမ်းထွေးသည် တညောင်ညောင်အော်နေသော ကြောင်ကလေးနှင့်
တဝေါင်းဝေါင်း ခုန်လိုက် ပေါက်လိုက် လုပ်နေသော ခွေးကြီး ညိုမှိုင်းတို့ကို ပွတ်သပ်ချော့မြူ
လိုက်မိပါသည်။

ကားရှေ့ခန်းတွင် ငူငူကြီးထိုင်ကာ စတီယာရင်ကို တင်းကျပ်စွာ
ကိုင်ထားနေသော သန်းထိုက် ၏ မျက်လုံးထဲတွင် သူ့ရှေ့မှ မြင်ကွင်းသည် လိပ်ခဲတင်းတင်း
ဖြစ်စရာကြီး ဖြစ်နေသည်။

နန်းခမ်းထွေးလို့ သူမမြင်။ သူ့စက္ခုအာရုံတွင် စုစုလှိုင်သာတည်း။

တစ်ချိန်က စုစုလှိုင် ဖြူမနှင့် ဆော့ပုံ၊ ညိုမှိုင်းနှင့် ဆော့ကစားပုံများ
မြင်ယောင်လာ၏ ။

သူက ကားပေါ်မှ ဝုန်းကနဲ ဆင်းလိုက်သည်။

စုစုလှိုင်အမည် ခံ နန်းခမ်းထွေးသည် အသံလာရာဖက်သို့ ခပ်ပြုံး ပြုံး
တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ထရပ်လိုက်သည်။

‘သွား.....သွား စုလှိုင်၊ ဖိုးဖိုးမျှော်နေလေရဲ့၊ ’

ဒေါ်မြသာ၏ စကားပင်မဆုံးသေး။ နန်းခမ်းထွေးသည် ဦးအောင်မင်း၏
အိပ်ခန်းဝသို့ ရောက်ခဲ့ သည်။

သူသည် အခန်းဆီးစကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်၍ အတွင်းသို့

ကြည့်လိုက်သည်။

ဤတွင် အပြင်ဖက်ဆီသို့ နားစွင့်၍ အခန်းဝဆီသို့ မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာ အသွင်ဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေသူ၏ မျက်လုံးများ နှင့် ဆုံစည်းသွားမိသည်။

အတန်ကြာအောင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်နေမိကြ၏ ။

‘မိစု....စုစုလှိုင်’

ဦးအောင်မင်း၏ အသံသည် တုန်တုန်ရီရီ အက်အက်ကွဲကွဲ ရှိလှတော့၏ ။
နန်းခမ်းထွေးထံမှ ဟင့်ကနဲ ရှိုက်သံထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် လျင်မြန်သော အလျင်ဖြင့် သူသည် လက်နှစ် ဖက် ဆန့်တန်းထားသော ဦးအောင်မင်း၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပေ၏ ။

‘စုလှိုင်....မြေးကလေး၊ မြေးကလေး’

ဦးအောင်မင်းသည် သူ့ပေါင်ပေါ်တွင် မျက်နှာဝှက်၍ တသိမ့်သိမ့်ရှိုက်နေသော နန်းခမ်းထွေး၏ ဦးခေါင်းကလေးကို အသာပွတ်သပ်နှစ် သိမ့်နေ၏ ။

‘ဖိုးဖိုး.... စုလှိုင်မှာ ပါတယ် ဖိုးဖိုးရယ်၊ စုလှိုင်နောက် မမိုက်တော့ပါဘူး။ စုလှိုင် သီရိမြိုင်ကနေ ဘယ်မှမသွားတော့ပါဘူး’

မြေးအဖိုးနှစ် ယောက် ကိုကြည့်၍ ဒေါ်မြညှာနှင့် မြသီတာလည်း မျက်ရည်များ ကျန်ကြ၏ ။

အခန်းဝတွင် ညှိမှိုင်းနှင့် ဖြူမလည်း ဆိတ်ငြိမ်စွာ ရပ်နေကြ၏ ။

သူတို့နောက်တွင် သန်းထိုက်သည် မားမားကြီးရပ်နေ၏ ။

သူ့အသိဉာဏ်ထဲတွင် တော့.....

‘စုလှိုင်....စုလှိုင်... မင်းဟာ စုလှိုင်ပါဘဲ’

နက်မှောင့် ဂူရသော သူ့မျက်လုံးအစုံသည် နန်းခမ်းထွေး၏ ကိုယ်ပေါ် စားမတတ်၊ ဝါးမတတ် အသွင်မျိုးဖြင့် ရောက်ရှိနေ၏ ။

‘ကဲ....မြေးမလေး၊ ထ...ထ.... အဝတ်အစားလဲ၊ ထမင်းစား၊ ပြီးတော့
ဖိုးဖိုးဆီလာခဲ့။ ဖိုးဖိုး ငါ့မြေးကို စကားတွေ အများ ကြီးပြောချင်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့ ဖိုးဖိုး’

နန်းခမ်းထွေးသည် မျက်ရည်စများ ကို သုတ်ရင်း အသာထရပ်လိုက်၏ ။

အိမ်ခန်းဝသို့ မျက်နှာမူလိုက်မိလျှင် နက်မှောင့်စူးရှသော မျက်လုံးတစ်စုံကို
နန်းခမ်းထွေး ဆုံတွေ့ လိုက်ရပါသည်။

သူ့ရင်ထဲတွင် စိုးရွံ့စိတ်များ ကို သိမ့်ကနဲ ထိထိမိမိ ခံစားလိုက်ရ၏ ။

သူသည် ထိုမျက်လုံးများ ထဲသို့ အတန်ကြာအောင် မှင်သက်မိသလို
ကြည့်နေပြီးမှ ရုတ်တရက် နှစ် နှစ် ကာကာ တစ်ချက်ပြုံး လိုက်၏ ။

နန်းခမ်းထွေး၏ အမူအရာကိုကြည့်၍ သန်းထိုက်သည် ကြောင်သွားမိ၏ ။

မြသီတာနှင့် ဒေါ်မြညှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် တပြိုင်
နက် နန်းခမ်း ထွေးသည် သူနှင့် ကပ်လျက် ပါလာသော သန်းထိုက်ကို ဒုတိယအကြိမ် ပြုံး
ပြလိုက်ပြန်သည်။

‘ဘယ်နှယ်လဲ ကိုသန်းထိုက်....သဏ္ဌာန်လုပ် သရုပ်ပါပါတယ်နော်’

‘ဗျာ.....’

‘အော်... ကိုသန်းထိုက် ...ကျေနပ်ပါတယ်နော်’

‘ဟုတ်....ဟုတ်ကဲ့’

သန်းထိုက်မှာ အသိဉာဏ် ချာချာလည်မိရပြန်လေသည်။

အခန်း (၆)

‘ကဲ...သမီး...အဝတ်အစားလဲပြီးတော့ ဆင်းခဲ့၊ ကြီးကြီးညှာ ထမင်းပွဲ ပြင်ထားလိုက်မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

နန်းခမ်းထွေးသည် အပေါ်ထပ်ဆီသို့ မြသီတာနှင့် အတူ ရောက်ခဲ့၏ ။

သန်းထိုက်က သူ့ပစ္စည်းများ ကို သယ်ဆောင်လာပေးသည်။

သူတို့နောက်က ဖြူမနှင့် ညိုမှိုင်းလည်း ပါလာ၏ ။

အခန်းထဲတွင် ပစ္စည်းများ နေရာချနေစဉ် မြသီတာ လစ်ကနဲ ပျောက်သွား၏ ။

သန်းထိုက်သည် တကောက်ကောက်လိုက်လာသော ဖြူမနှင့် ညိုမှိုင်းကို မျက်မှောင့်ကြဲတု၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် နန်းခမ်းထွေးမျက်နှာကို ဖျက်ကနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်၏ ။

နန်းခမ်းထွေး၏ မျက်နှာ နုနုထွေးထွေးကလေး အပေါ်တွင် ယုံမှားသံသယ ဖြစ်စရာ လုံးဝကင်းစင်နေပေ၏ ။

‘ဒီခွေးနဲ့ကြောင် ကတော့ အတော့်ကို အံ့ဩစရာ ဖြစ်နေပြီ’

‘ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ကိုသန်းထိုက်’

‘ဒီနှစ် ကောင်က နဲ့နဲမှ လူစိမ်းအကပ်ခံလို့ မရဘူး’

သူ့စကားအဆုံးတွင် သန်းထိုက်သည် နန်းခမ်းထွေးကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်သည်။

‘အော်... ဒါ ကတော့ ကိုသန်းထိုက်ရယ်၊ သတ္တဝါဆိုတာကလဲ အသိဉာဏ်မနဲလှပါဘူးရှင်၊ သူတို့ ကို ညင်ညင်သာသာဆက်ဆံရင် သူတို့ကလဲ

ညင်ညင်သာသာ ပြန်ဆက်ဆံတတ်ကြတာပဲ။ ကျွန်မက သတ္တဝါတွေ ကို ချစ်တတ်၊
ခင်တတ်တယ်။ ဘယ့်လောက်ရိုင်းရိုင်း ကျွန်မနဲ့ကျရှင် ယဉ်ကိုးယဉ်ရမယ်၊ ဒါတွေ က
အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ရှင် ကျေနပ်အောင် လုပ်ပေးရမှာ က ကျွန်မ တာဝန်ဘဲ’

နန်းခမ်းထွေးအသံသည် ပြတ်ပြတ်သားသားရှိလှ၏ ။

သန်းထိုက်သည် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့ဘဲ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ
အခန်းအတွင်းမှ လှည့်၍ လေးတွဲ .စွာ ထွက်ခွာသွားတော့၏ ။

နန်းခမ်းထွေးသည် အခန်းဆီးစကို အပေါက်ပြည့်အောင်
ဆွဲပိတ်လိုက်ပြီးနောက်မှ ရင်ဝကို လက်ဖြင့် ဖိ၍ မျက်လုံးများ ကို အတန်ကြာအောင်
မှိတ်ထားနေမိလိုက်၏ ။

ရင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

ဖြူမ၏ ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်နေမှု ကို တွေ့ .ထိခံစားရတော့မှပင်
နန်းခမ်းထွေးသည် လှုပ်လှုပ် ရှားရှား ဖြစ်လာတော့၏ ။

ဦးစွာ သူသည် အိပ်ခန်းကို သုံးသပ်ကြည့်ရှုလိုက်မိသည်။

တစ်ယောက် အိပ် ကုတင်နှစ် လုံး သပ်ရပ်စွာ ခင်းကျင်းထားသည်။

ကုတင်ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်စီရှိ စားပွဲပိုင်းကလေးများ ပေါ်တွင်
မီးအုပ်ဆောင်း ဆင်တူနှစ် ခုနှင့် ပန်းများ ဝေနေသည့် ပန်းအိုးနှစ် လုံး ဆင်တူထိုးထားနေ၏ ။

ကုတင်ခြေရင်း တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ဘဲဥပုံမှန် တပ်ထားသော ပန်းအိုးနှစ်
လုံး ဆင်တူထိုး ထားနေ၏ ။

နန်းခမ်းထွေးသည် ဖွင့်ထားသော အိပ်ခန်းပြူတင်းပေါက်ဆီးသို့
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် လေးတွဲ .သော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် ယင်းဆီသို့
တိုးကပ်ခဲ့၏ ။

အပြင်လောကသည် မှောင့်မိုက်နေ၏ ။ ကြယ်ရောင် ကလေးများ သာ

မလင်းတလှည့် လင်းတလှည့်ရှိနေသည်။

သီရိမြိုင်ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ရွက်ခက်အုပ်ဆိုင်းသော အပင်ကြီးများ က မဲကြ၊
တိကြ၊တိ လွှမ်းမိုးထား၏ ။

နန်းခမ်းထွေးသည် တစ်ဖက်ခြံဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်သည် သစ်ပင်အုပ်များ ကြားတွင် အရိပ်မဲမဲကြီးတစ်ခုပညာ
တည်ရှိနေ၏ ။

အိမ်ကြီး၏ ဘေးဖက်အဆောင်တွင် အားပျော့လှသော မီးသီးကလေး
တစ်လုံးလင်းနေသည်။

မီးရောင် လွှမ်းမိုးရာနေရာဆီသို့ အငေးသားကြည့်နေမိစဉ်တွင် သီရိမြိုင်
ငါ့ခြံဝင်းဖက်သို့ ရိပ်ကနဲ ဖြတ်ပြေးဝင်ရောက်လာသော သဏ္ဌာန်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သဏ္ဌာန်က မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဒ သဏ္ဌာန်။ သည်မိန်းကလေး၏
ဆံပင်သည် အပြေးလျှင်မှု ကြောင့် လေတွင် လွင့်၍ နေ၏ ။ ဖြူဝင်းစိုနှစ် သော သူ့အသွင်က
ဝီပြင်လှသဖြင့် နန်းခမ်း ထွေးသည် သူမည် သူမည် ဝါ ဖြစ်သည်ကို ရုတ်ချည်းသိရှိ
နားလည်လိုက်မိပါသည်။

‘သီတာ....သီတာ’

နန်းခမ်းထွေးသည် နံမည် ကလေးတစ်ခုကို တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိ၏ ။

သူ့ရင်ထဲတွင် လည်း လှုပ်ရှားတင်းကြပ်သွားမိသည်။

သူ သတိထားမိတော့ သူ့ပါးပြင်နှစ် ဖက်ပေါ်တွင် လည်း

မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေ နဲ့။

အပြေးကလေး လျှောက်လာသော ခြေသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရမှ

နန်းခမ်းထွေးသည် တစ်ဖက်ခြံထဲသို့ ရောက်ရှိနေသော သူ့စိတ်အာရုံကို ပြောင်းလွှဲပစ်ဖို့
သတိရလာတော့၏ ။

အခန်းဖက်သို့ သူမျက်နှာပြန်အလှည့်တွင် မြသီတာကို တွေ့ ရပါသည်။

မြသီတာသည် သူ့ကို ပြုံး ပြရှာပါသည်။ သို့သော် သူ၏ အင်္ဂါများကိုဖြင့် အပြုံး က မဖုံးနိုင် ရှာပေ။

နန်းခမ်းထွေးသည် စိတ်ကိုတင်း၍ ရှေ့သို့ လျှောက်လာသည့် မိန်းကလေးကို ရင်ခွင်တွင် ဝှက်သိုထားလိုက်မိသည်။

နှစ် ဦးစလုံး၏ ရင်ခုန်သံက မြန်နေ၏ ။

‘မမစု...’

‘ညီမလေး...’

တစ်ဦးကို တစ်ဦး တင်းကြပ်စွာ ဖက်ထားနေမိ၏ ။

နှစ် ဦးစလုံး၏ ရင်တွင် ခံစားချက် အသီးသီးနဲ့။

နန်းခမ်းထွေးသည် သည်မိန်းကလေး၏ ခံစားချက်ကို နားလည်သဘောပေါက်မိပါသည်။ ကိုယ်ချင်းလည်း စာနာမိပါသည်။ သူသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ မိန်းကလေး၏ နုနယ်သော မျက်နှာပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်စများ ကို သူ့လက်ဖဝါးနုဖြင့် ကြင်နာယုယစွာ သုတ်ပေးနေမိ၏ ။

‘မမစု.... ကြီးကြီးညွှာက ထမင်းစားကြရအောင်တဲ့’

မြသီတာ၏ အသံကလေးက တိုးတိုးတိမ်တိမ် ရှိလှသည်။

‘လာလေ... ညီမလေးလဲ စားမယ်မဟုတ်လား’

နန်းခမ်းထွေးက သူ့လက်ကို အသာဆွဲလိုက်သည်။

‘ဟင့်အင်း..... သီတာ မဆာသေးဘူး’

နန်းခမ်းထွေးသည် အလိုက်သိတတ်စွာ ပင် မြသီတာအား ဆွဲကိုင်ထားသော သူ့လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက် သည်။ ပြီးနောက် အောက်ထပ်သို့ လေးတွဲ စွာ ဆင်းခဲ့တော့၏ ။

သည်အချိန်တွင် အပျော်ဆုံး ဖြစ်နေသူနှစ် ဦး ကတော့ ဖြူမနှင့် ညိုမှိုင်း။

သူတို့နှစ် ကောင်သည် နန်းခမ်းထွေးအား တိုးလိုက် ကပ်လိုက် ခုန်လိုက်
လွှားလိုက် လုပ်နေ ကြ၏ ။

နန်းခမ်းထွေးသည် သူတို့စိတ်ကျေနပ်အောင် ကျောသပ်ခေါင်းသပ် ပြု
လုပ်ပြီးနောက် ထမင်း စားပွဲဆီသို့ လျှောက်ခဲ့၏ ။

‘လာ...စုလှိုင်၊ ကြီးကြီးညွှာက စုလှိုင်အကြိုက်တွေ တမင်ရွေးပြီး ချက်ထားတယ်။
အားရပါးရ စားပြစမ်းပါကွယ်’

နန်းခမ်းထွေးသည် စားပွဲထိပ်တွင် ရပ်၍ တည်ခင်းထားသည်များ ကို
ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

ဟင်းလျာများ သည် အကြော်၊ အလှော်၊ အရည်စုံလင်၍ အုန်းထမင်းနံ့ကလည်း
သင်းပျံ့လှ တော့၏ ။

သည်နေ့သည်ရက်သည် သူ့အတွက် သာယာသော နေ့ရက် ဖြစ်ပါက သူသည်
ဒေါ်စုညွှာ လက်ရာများ ကို တဝကြီး လွေးလိုက်မည် သာ ဖြစ်၏ ။

ယခုတော့.....။

ရင်ထဲတွင် နံ့၍ ဦးနှောက်ထဲတွင် ထိုင်းလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

မလှုပ်မရှားလိုသော ဟန်ဖြင့် သူသည် ထမင်းစားပွဲတွင် ၊
ဝင်ထိုင်လိုက်မိပါသည်။

‘စုလှိုင် တစ်ယောက် တည်း စားရမှာ လား’

‘မောင်သန်းထိုက်လည်း လာလိမ့်မယ်။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ စကားပြောနေလို့
သမီးစားနှင့် လေ။ သမီးက ခရီးပမ်းလာတာ မဟုတ်လား’

ပြောပြောဆိုဆို ဒေါ်မြညွှာသည် နန်းခမ်းထွေး၏ ပန်းကန်ထဲသို့

ထမင်းဟင်းလျာများ နူးခပ် ထည့်ပေးလာ၏ ။

‘ကြီးကြီးညွှာလည်း ဝင်စားပါလား’

‘ကြီးကြီးညွှာက အလုပ်မပြီးရင် မစားတတ်ဘူးဆိုတာ သမီးသိသားပဲ၊ သမီးသာ စား၊ ကြီးကြီးညွှာ ချက်ကျွေးတာကို အားရပါးရ ဝဝလင်လင်ကြီး စားတာမြင်ချင်လှတယ်’

နန်းခမ်းထွေးသည် စေတနာရက်ရောနေသော ဒေါ်မြညွှာကို တစ်ချက်ပြုံး ပြလိုက်ပြီးနောက် ထမင်းကို စတင်၍ စားလိုက်မိသည်။

ဒေါ်မြညွှာလက်ရာများ သည် တစ်လုတ်ဆိုတစ်လုတ်၊ တစ်တုံးဆို တစ်ဆုံး လျှာပေါ်တွင် အရသာထူးကဲလှသော် လည်း၊ နန်းခမ်းထွေး၏ လည်ချောင်းထဲတွင် နင်၍ နေ၏ ။

‘စားလေ သမီးလေး၊ နှေးကွေးလှချည့်လား။ အရင်ကလို ကြီးကြီးညွှာ အချက်အပြုတ်မကောင်း တော့လို့လား သမီး၊ နောက်နေ့မှ ကြီးကြီးညွှာ ပြန်ချက်ကျွေးမယ်’

ဒေါ်မြညွှာသည် အလိုက်သိတတ်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

ထမင်းစားပြီး လက်သုတ်နေစဉ်တွင် ဒေါ်မြညွှာသည် နန်းခမ်းထွေးအနီးသို့ တိုးကပ်၍ စကား တစ်ခွန်းတီးတိုးပြောကြားလာ၏ ။

‘သီရိမြိုင်ကို ပစ်ပြီး နောက်တစ်ခါ ဘယ်ကိုမှ ထွက်မ သွားပါနဲ့ သမီးလေးရယ်။ သမီးကလေး အတွက် အခုချိန်ထိအောင် သီရိမြိုင်မှာ အဆင်အခြေချနေ ကွက်မရှိသေးဘူး ဆိုတာ ကြီးကြီးညွှာ သိတယ်။ ခံစားချက်ကို အသိဉာဏ် ချွန်းနဲ့အုပ်ပါ။ ဘဝတစ်ခုမှာ ဆူးညှောင့်ခဲလုတ်ဆိုတာ ပေါတာချည့်ပဲ။ ဘာ ပြဿ နာပဲရှိရှိ ကြီးကြီးညွှာကို အမိနေရာထားပြီး တိုင်ပင်ပါကွယ်နော်’

ဒေါ်မြညွှာ၏ စကားအဓိပ္ပာယ်က ကျယ်ဝန်းလှပါသည်။

နန်းခမ်းထွေးသည် သဘောပေါက်မိဟန်ဖြင့် ဆတ်ကနဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏ ။

‘အေး...အေး.... သာဓုကွယ်.... သမီးလေးက လိမ္မာပါတယ်။ သွား....ဖိုးဖိုးကြီး...

စကားပြောဖို့ မျှော်နေရှာလေရဲ့.’

နန်းခမ်းထွေးသည် ဦးအောင်မင်း၏ အိပ်ခန်းဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

*

သန်းထိုက်သည် ဦးအောင်မင်း၏ ကုတင်ဘေးတွင် ထိုင်ကာ

စကားပြောဆိုနေရာမှ နန်းခမ်းထွေးဝင်လာသည်ကို တွေ့ ရလျှင် ထရပ်ပေးလိုက် ၏ ။

‘လာ...စု’

ဦးအောင်မင်း၏ မျက်နှာသည် လှိုက်လှဲသော အပြုံး ဖြင့် ဝင်းပနေ၏ ။

နန်းခမ်းထွေးသည် သန်းထိုက်ဖယ်ပေးသော ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

ဦးအောင်မင်း၏ လက်တစ်ဖက်ကို သူ့လက်ကလေးနှစ် ဖက်ဖြင့် အသာအုပ်ကာ

ကိုင်ထားလိုက်၏ ။

သန်းထိုက်သည် နန်းခမ်းထွေး၏ အမူအရာကို မသိမသာ

စစ်ကျောလိုက်ပြီးနောက်.....

‘ကျွန်တော် သွားမယ်.... ဖေဖေ’

‘အေးအေး အလုပ်ကိစ္စပြီးရင် ဒီမှာ ပြန်အိပ်ပေါ့။ ထမင်းစားသွားအုံး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဆရာမ ကိုလည်း အဆင်ပြေအောင် ဝင်ပြောခဲ့ဖို့ မမေ့နဲ့အုံး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

သန်းထိုက်သည် အခန်းထဲမှ ရိရိသေသေ ကျီးကျီးနွံ့နွံ့ဟန်ဖြင့် ထွက်ခွာသွား၏

‘ကဲ.... မိစု အခန်းတံခါး ပိတ်လိုက်စမ်းပါကွယ်’

နန်းခမ်းထွေးသည် သူ့ဆန္ဒအတိုင်း တံခါးကို ပိတ်ပေးလိုက် ၏ ။

‘ကဲ... အဲဒီ မှာ ရပ်ပါအုံး။ အင်း...ဟုတ်ပြီ။ ဖိုးဖိုးမြေးမကြီးက ပိုတောင်
ငယ်ရွယ်လာတယ်လို့ ထင်ရသေးတယ်။ ဆံပင်တွေ ဖြတ်ပစ်လိုက်လို့ ထင်ပါရဲ့.’

ဦးအောင်မင်းသည် နန်းခမ်းထွေး၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို စစ်ကျောသော
မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေ၏ ။

‘အင်း....ဖိုးဖိုးမသေခင် မိစုကို ခုအတိုင်း မြင်မှ မြင်ရပါ့မလားလို့ကွယ်။
တောင်းဆို၊ ပလုံးဆို သာ ပစ်ရိုးရှိတာ မဟုတ်လား’

နန်းခမ်းထွေးသည် ဦးအောင်မင်းအနီးသို့ အပြေးကလေး တိုးကပ်လာပြီး
သူ့ရင်ခွင်တွင် မျက်နှာကလေးကို တိုးဝှေ့သိုဝှက်ထားလိုက်မိ၏ ။

ဦးအောင်မင်းသည် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော လက်များဖြင့် နန်းခမ်းထွေး၏
ဆံပင်များကို ကြင်နာယုယစွာ ပွတ်သပ်ပေးနေ၏ ။

‘မိုက်တဲ့ မိန်းကလေး...အဖိုးကို ပစ်ပြေးတဲ့ မိန်းကလေး၊ ဘယ်ဘဝတွေ မှာ
ကျင်လည်လာခဲ့သလဲ ဟင်၊ ဥမခင်တဲ့ အမိဟာ အလကားပဲ။ ကလေးကိုကော ဘယ်မှာ
ပစ်ခဲ့သလဲ’

ဦးအောင်မင်း၏ အသံသည် သိသိသာသာကြီး တုန်ခိုက်၍ နေ၏ ။

နန်းခမ်းထွေးသည် ဆတ်ကနဲ ခေါင်းထောင်လာ၏ ။

သည်အချိန် သည်ကာလတွင် ဖြစ်ပွားနေသော ခံစားချက်မှာ တော့ သူဟာ
စုစုလှိုင်၊ စုစုလှိုင်သာပဲ ဖြစ်နေ၏ ။

‘အို.... စုစုလှိုင်ကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့.... ဖိုးဖိုးရယ်။ စုစုလှိုင်က သီရိမြိုင်က
ထွက်သွားတာ တစ်ခုက လွဲလို့ ဘယ်လိုဘဝမျိုးကိုမှ မရောက်ခဲ့ပါဘူး။ စုစုလှိုင်ဘဝဟာ
အမြဲတမ်းသန့်ရှင်းနေတာပါ။ စုစုလှိုင်မှာ ခင်စရာ ဘာဥမှလဲ မရှိပါဘူး။ စုစုလှိုင်ကို မလိုလို’

သွားပုတ်လေလွင့်ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေ ကို ဖိုးဖိုး အယုံလွန်နေတာ စုလှိုင် ဝမ်းနည်းတယ်’

မျက်ရည်ဝိုင်းကာ မျက်နှာကလေး နီမြန်းနေသော နန်းခမ်းထွေးကို ခေတ္တမျှ ကြည့်နေပြီး နောက် ဦးအောင်မင်းသည် ခပ်သဲ့သဲ့ပြုံး လိုက်၏ ။

‘အင်း... ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးပါစေပေါ့ကွယ်.... ဒီနေ့ ဒီရက်ကစပြီး မိစုလိမ္မာတာကို ဖိုးဖိုးမြင် ချင်တယ်။ သီရိမြိုင်ကနေ နောင်ဘယ်ကိုမှ ထွက်မ သွားပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိကိုလဲ လိုချင်တယ်။ ဘယ်နဲ့လဲ’

နန်းခမ်းထွေးသည် သူ့ထံမှ အဖြေစောင့်ဆိုင်းနေသော ဦးအောင်မင်းဟာ ခပ်တွေ တွေ ကလေး ကြည့်နေ၏ ။

သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ အဖြေပေးရမှာ ခက်နေပုံရ၏ ။

သည်အခိုက်တွင် ဆင်ဝင်အောက်တွင် ထိုးရပ်လိုက်သော ကားစက်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရ သည်။

‘ဟော....မောင်ထွန်းဇော်လာပြီ ထင်တယ်’

နန်းခမ်းထွေး၏ ရင်ထဲတွင် အပြင်းအထန် လှုပ်ရှားသွားမိ၏ ။

‘မောင်ထွန်းဇော်တဲ့။ ဘယ်သူများ ပါလိမ့်’

မျက်မှောင့်ကလေးစု၍ အတွေ့ နက်နေမိစဉ် ဦးအောင်မင်း၏ အိပ်ခန်းဆီသို့ လျှောက်ဝင် လာသော ခြေသံများ ကို ကြားလိုက်ရသည်။

မကြာမီ သူတို့ကို နန်းခမ်းထွေး တွေ့ ရပါပြီ။

မြသီတာ၊ သန်းထိုက်၊ ဒေါ်မြညွှာနှင့် အရပ်ရည်ရည် ဖြူဖြူသန့်သန့် ဥပမိရုပ်ကောင်းသော လူရွယ် တစ်ယောက် တို့ ဖြစ်၏ ။

သန်းထိုက်၏ လက်ထဲတွင် ဆရာဝန်သုံး သားရေသတ္တာကလေးတစ်လုံးကို ကိုင်ဆောင်ထား နေ၏ ။

‘လာ...လာ...ဒေါက်တာ’

ဦးအောင်မင်းက ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာ ထွန်းဇော်ဆိုသူသည် ဦးအောင်မင်း၏ ကုတင်နံဘေးတွင် သူမြင်နေကျ ထမီနီနီ၊ ဦးထုပ်ဖြူဖြူကလေးနှင့် ဆရာမ ကလေး နော်စတဲလာအစား စိုစိုမြစ်မြစ် ချစ်ချင်စရာ ကောင်းလှသော မိန်းမပျိုကလေးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြသွားဟန်ရှိပေ၏ ။

သူက မသိမသာ မျက်မှောင့်စု၍ နန်းခမ်းထွေးထံ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

‘ဒေါက်တာ...ဒါ ကျုပ်မြေး..... စုစုလှိုင် ဆိုတာပေါ့’

ဦးအောင်မင်းက စတင်၍ မိတ်ဆက်ပေးလာပါသည်။

‘အော်..... ဟုတ်လား၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မစုစုလှိုင်’

စုစုလှိုင်အမည် ခံ နန်းခမ်းထွေးက ဦးခေါင်းကလေးသာသာ ညှိတ်ကာ အသိအမှတ်တုံပြန်မှု ပြုလိုက်ပါသည်။

‘အင်း..... ဦးကို အခုလို တွေ့ရတာ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာတယ်။ ဒါကြောင့် မပြောဘူးလား။ ဦးကို စိတ်မလျော့နဲ့လို့’

‘ဟုတ်တယ်။။။။ ဒေါက်တာရေ..... ကျုပ်ဒီနေ့တော့ ရင်ထဲ သိပ်အနေရချောင်တာပဲ။ ဒေါက်တာ ပြောသလို စိတ်ကြောင့် လည်း ပါတာပေါ့ဗျာ’

ဒေါက်တာ ထွန်းဇော်က နှစ် နှစ် ခြိုက်ခြိုက်ပြုံး ရင်း ဆေးအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

‘ဒေါက်တာရေ.....ကျုပ်တော့ နော်စတဲလာကို ဖြုတ်လိုက်ပြီ။ ကျုပ်မြေး ကျုပ်ကို ပြုစုလိမ့်မယ်’

‘ဟန်ကျတာပေါ့ ဦးရယ်။ ကျွန်တော် အဖို့ ကတော့ လူနာ စိတ်ချမ်းသာဖို့

အဓိကပဲ။ ဦးထူထူ ထောင်ထောင် ဖြစ်နေတာ မြင်ရတာ ကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ’

ဒေါက်တာထွန်းဇော်သည် ဦးအောင်မြင်းကို
သွေးပေါင်ချိန်တိုင်းတာကြည့်ပြီးနောက် နားကြပ် နှင့် ဟိုစမ်းသည်စမ်းလုပ်နေ၏ ။
သည်အချိန်တွင် ဆေးထိုးရန်အတွက် မြသီတာက ရေနွေးဇလုံ၊ လက် ဆေးခွက် စသည်တို့ကို
အသင့်လုပ်ထားပေးနေ၏ ။

‘အင်း..မနေ့တစ်နေ့ကထက်စာရင် အခြေအနေက အတော်
ကိုကောင်းလာတယ်။ သွေးပေါင် ချိန်လဲ လျော့လာပြီ။ အနေအထိုင်၊ အစားအသောက်ကိုသာ
ဆက်ဆင်ခြင် သွားပါဦး မကြာခင် ကောင်း လာပါလိမ့်မယ်’

‘ကောင်းပါပြီ ဒေါက်တာ’

ဒေါက်တာထွန်းဇော်သည် စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှု များ ပြီးစီးသွားလျှင်ဆေးထိုးပေးဖို့
လုပ်ငန်းကို စတင်နေ၏ ။

‘ဦးအတွက် မိုရီယာမင်လဲရပြီ။ မနက်ဖန်သွင်းမလား’

‘ကောင်းသားပဲ ဒေါက်တာ’

‘ဒါဖြင့် ကျွန်တော် မနက်ပိုင်းလာသွင်းသွားပေးမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဒေါက်တာထွန်းဇော်သည် စပ်ပြီးသော ဆေးကို ဦးအောင်မင်းအား
ညှင်ညှင်သာသာ ထိုးပေး လိုက်၏ ။

နန်းခမ်းထွေးသည် ဦးအောင်မင်းခံသာအောင်
အသာဖွဖွပွတ်ချေပေးနေလေသည်။

‘ကဲ.. ဆရာမ လက်သစ်ကလေးကို မှာ ခဲ့ရဦးမယ်။

ဟောဒီဆေးပြားသေးသေးကလေးနဲ့ ဒီဆေးဖြူဖြူတပြားကို မအိပ်ခင်မှာ အစာတစ်ခုခုနဲ့
တိုက်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဒါ ကတော့ မနက်အိပ်ရာကနိုးရင်တိုက်ဖို့’

ဆေးတစ်စုံကို နန်းခမ်းထွေးက ယူလိုက်ပြန်သည်။

‘ဒါ ကတော့ တကယ်လို့ ဦးမောတယ်၊ ရင်ထဲကကြပ်တယ်ဆိုရင် လျှာအောက်မှာ
ငုံပေးဖို့ ဆေး၊ မှတ်မိပြီနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဒေါက်တာ’

ဒေါက်တာထွန်းဇော်သည် သူ့ဆေးပစ္စည်းများ ကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်းလိုက်၏ ။

‘ဒေါက်တာ မနက်ဖန်ဆေးသွင်းဖို့လာရင်း ဒီမှာ ပဲ မနက်စာစားပါ။ ကျ
ပ်မြေးရောက်လာတဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပေါ့ ဟုတ်ပြီလား’

‘ကောင်းပါပြီ ဦး...ကျွန်တော် လဲ ကြီးကြီးညွှာလက်ရာကို တောင်းတနေတာနဲ့
အတော် ပဲ’

ဒေါ်မြညွှာသည် ကျေနပ်နှစ် သိမ့်မိဟန်ဖြင့် ပြုံး လိုက်၏ ။

‘စိတ်ချ.. စိတ်ချတူမောင်ကြီးအတွက်

ကြီးကြီးညွှာအထူးစပယ်ရှယ်ချက်ထားလိုက်မယ်’

‘ကဲ... အားလုံးပဲ ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ၊ လူနာ တစ်ယောက် ကြည့်ဖို့က ရှိနေသေးလို့ပါ’

ဒေါက်တာထွန်းဇော်သည် နှုတ်ဆက်ရင်း ဆေးအိတ်ကို
ကောက်ယူဟန်ပြင်လိုက်၏ ။

သူ့ထက် မြသီတာက ဦးစွာ ဆွဲကိုင်လိုက်သဖြင့် ဒေါက်တာထွန်းဇော်သည် မြုံး
ကနဲ ဖြစ်သွား၏ ။

မြသီတာသည် အရှင်ရှေ့က သွား၍ အိတ်ကိုကားပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက် ၏ ။

အခန်း (၇)

‘အဲဒါ ဖိုးဖိုးကိုကုပေးနေတဲ့ ဒေါက်တာထွန်းဇော်ဆိုတာပေါ့၊ လူသာငယ်ပေမယ့် ပညာ ကတော့ မသေးဘူး မိမိရဲ့ ၊ နိုင်ငံခြားပြန် နှလုံး ရောဂါ ပါရဂူ တစ်ယောက် ပဲ၊ သဘောထားလဲ အားကြီးကောင်း တယ်ကွဲ’

နန်းခမ်းထွေးသည် ဦးအောင်မင်းပြောပြသမျှကို ဦးခေါင်းကလေးတဆတ်ဆတ်ညှိတ်၍ နားထောင်နေမိ၏ ။

‘တလောက သမီးအဖိုး အတော် အခြံအနေ ဆိုးတာ။ ဒီသူငယ်ကယ်ပေလို့သာပေါ့’

ဒေါ်မြညွှာ၏ စကားက နန်းခမ်းထွေးကို ရင်ထိတ်လှိုက်ဖိသွားစေခဲ့ပါသည်။ သူသည် ကယ်တင်ရှင်ဒေါက်တာထွန်းဇော်ကို ကြိုက်၍ ကျေးဇူးတင်လိုက်မိပါ၏ ။

ဒေါ်မြညွှာနှင့် သန်းထိုက်သည် ဦးအောင်မင်း၏ အခန်းထဲတွင် ဆက်၍ စကားပြောနေကြ၏ ။

မြသီတာ ကတော့ ပြန်ပေါ်မလာတော့ချေ။

ဦးအောင်မင်းသည် တစ်ခါမျှမပြောစဖူး စကားတွေ ဖောင်လောက်အောင်ပြောနေ၏ ။ ရှေး ဟောင်းနှောင်း ဖြစ်တွေ လဲ ပါသည်။

သန်းထိုက်နှင့် ဒေါ်မြညွှာကလည်း တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ဝင်ပြောကြပါသည်။

သည်ပွဲတွင် စကားနည်းက ရန်စဲမည် ဖြစ်သည်ကို သိသော နန်းခမ်းထွေး ကတော့ ဘယ်သူ့ဘာ ပြောပြော ပြုံး တုံ့တုံ့ကလေးသာ နားထောင်နေခဲ့၏ ။

အခြံအနေကို မသိမသာ လေ့လာသုံးသပ်နေသော သန်းထိုက်မှာ

အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ် လျက်ရှိပေသည်။

‘ဟဲ့..ဟိုကောင်မလေးကော ပျောက်ချက်သားကောင်းလှချည့်လား’

တစ်ချက်တွင် ဦးအောင်မင်းသည် သတိရလာဟန်ဖြင့် အခန်းထဲသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်ပါသည်။

‘ကောင်မလေး စားမေးပွဲရှိလို့ စာကြည့်နေတယ် အစ်ကိုကြီး’

ဒေါ်မြညှာက အဖြေပေးလိုက် ၏ ။

‘ဒီကလေးမ ကတော့ စာမေးပွဲမရှိလဲ အဖိုးနားကပ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ တကယ့်ကိုး ကြောင်မ ကလေးပဲ။ သူက ငါ့မြေးလောက်အဖိုးကို မခင်မင်ဘူးကွ့’

‘သူက ကလေးစိတ်မှမကုန်သေးတာပဲ ဖိုးဖိုးရယ်’

နန်းခမ်းထွေးက နှစ် သိမ့်စကားပြောလိုက်မိပါသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်.. ဒါကြောင့် လဲ ဖိုးဖိုးက ခွင့်လွှတ်ထားတာပေါ့၊ အင်း...ခုတော့ ဖိုးဖိုး စိတ်အေးရပါ ပြီလေ၊ မိစုရောက်လာပြီပဲ၊ သူ့ကိုထိန်းဖို့ကျောင်းဖို့ မပူပင်ရတော့ဘူးပေါ့’

ဦးအောင်မင်း၏ မျက်နှာပေါ်တွင် တကယ်ပင်စိတ်သက်သာရာမှု ရရှိကြောင်း သိသာပေါ်လွင် နေ၏ ။

သည်ညတွင် ဦးအောင်မင်း၏ အခြေအနေမှာ ပို၍ အားတက်ဖွယ်ရာ ရွှင်လန်စိုပြေ၍ လာသည်။

အတော် ညဉ့်နက်သည်အထိ သီရိမြိုင်မိသားစုသည် ဦးအောင်မင်း၏ အနီးတွင် စကားဝိုင်းဖွဲ့ ပြောဆိုနေမိကြသည်။

လူနာ၏ ကျန်းမာရေး ကို တိုးတက်ကောင်းမွန်စေလိုသော ဆန္ဒရှိသည့် နန်းခမ်းထွေးသည် စကားပွဲရပ်စဲရန်အတွက် စတင်လှုပ်ရှားလိုက်မိပါသည်။

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ မိစု’

ကုတင်နံဘေးတစ်နေရာတွင် တံမြက်စည်းလှည်းကျင်းမှု စတင်လိုက်သော နန်းခမ်းထွေးကို ဦးအောင်မင်းက မေးလိုက်သည်။

‘ဖိုးဖိုး အခန်းထဲမှာ ပဲစုလှိုင်အိပ်မလို့လေ၊ ဒီနေ့ ဆရာမ မလာတော့ဘူး မဟုတ်လား’

ဦးအောင်မင်းသည် ကျေနပ်အားရသွားဟန်ဖြင့် ပြုံး လိုက်သည်။

‘ကြမ်းပေးမှာ မအိပ်ပါနဲ့ကွယ်၊ ကဲ.. မမြညွှာ ဒီအခန်းထဲမှာ ကုတင်တစ်လုံးခင်းလိုက်ပါဦးကွယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့.. အစ်ကိုကြီး’

သန်းထိုက်လည်း ထိုင်နေရန် မသင့်တော် တော့သဖြင့် နန်းခမ်းထွေးထံ ခင်တွေ တွေ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဒေါ်မြညွှာနှင့် အတူ ကူညီကာ ကုတင်တစ်လုံးခင်းကျင်းပေးလိုက် ရပေသည်။

အားလုံးပြီးစီးသွားလျှင် နန်းခမ်းထွေးသည် ဦးအောင်မင်းအား နို့တစ်ခွက်နှင့် ဆေးကို တိုက် ကျွေးလိုက်သည်။

ဦးအောင်မင်းသည် နှုတ်က ထုတ်ဖော်မပြောသော်လည်း နန်းခမ်းထွေး၏ ပြုစုယုယပေးမှု ကို ကျေနပ်နှစ် သိမ့်နေမိကြောင်း မျက်နှာပေါ်တွင် ဖော်ပြနေပေ၏ ။

သို့နှင့် ဒေါ်မြညွှာနှင့် သန်းထိုက်လည်း အခန်းတွင် :မှ လူစုခွဲသွားကြ၏ ။

‘ကဲ ဖိုးဖိုးအနားယူတော့။ ဖိုးဖိုး ရောဂါ က စိတ်သက်သက်သာသာနဲ့ အနားများများ ယူနိုင်မှ ပျောက်မှာ ..၊ လိုတာရှိ စုလှိုင်ကိုပြောနော်’

စုစုလှိုင်အသွင်သို့ လူရောစိတ်ပါ ရောက်ရှိသွားမိသော နန်းခမ်းထွေးသည် ဦးအောင်မင်းအား ကြင်နာယုယမှု ပြု၍ ခြင်ထောင် ချကာ ညှပ်ပေးလိုက် ၏ ။

‘အင်း..မိစု ရောက်လာတာ ဖိုးဖိုးသိပ်ဝမ်းသာတယ်ကွယ်’

ဦးအောင်မင်းသည် ကိုယ်ကိုလျှော့ချ၍ ခေါင်းအုံးပေါ်သို့

ခေါင်းတင်လိုက်တော့သည်။

*

နန်းခမ်းထွေးသည် ဦးအောင်မင်း နှစ် ခြုံက်စွာ အိပ်မောကျသွားတော့မှ

လိုအပ်သော ပစ္စည်း ကလေးများ ယူငင်ရန်အပေါ်ထပ်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့၏ ။

ဧည့်ခန်းကိုဖြတ်မိလျှင် သန်းထိုက်၏ အခန်းတံခါးပွင့်နေပြီး မီးလင်းနေသည်ကို

တွေ့ ရ၏ ။

သန်းထိုက်က မအိပ်သေးပေ။

ကုတင်ဘေး ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ကာ စီးကရက် သောက်နေ၏ ။

သူက မီးမထွန်းဘဲ ဧည့်ခန်းထဲသို့ စမ်းတဝါးဝါးဖြတ်လျှောက်လာသော

နန်းခမ်းထွေးကို တွေ့ လိုက်ရလျှင် ကပြာကရာထ၍ အခန်းနံရံတစ်ခုဆီမှ မီးခလုတ်ကို ဖွင့်ပေးလိုက် ၏ ။

နန်းခမ်းထွေးက သူ့ဖက်သို့ ဖျတ်ကန် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

သန်းထိုက်သည် သူ့ထံကြည့်လာသော နန်းခမ်းထွေးကို နံရံရှိ မီးခလုတ်ကို

လက်ဖြင့် ထောက်၍ ပြလိုက်၏ ။

‘ဒီမှာ မီးခလုတ်’ဟု ပြလိုက်ဟန်သဘောရှိသော သန်းထိုက်ကို နန်းခမ်းထွေးက

မှတ်မိပြီ ဖြစ် ကြောင်း ခေါင်းကလေးဆတ်ကန်ညှိတ်၍ အသိအမှတ်ပြုလိုက်၏ ။

‘ဖေဖေ အိပ်ပျော်သွားပြီလား’

သူက လေသံတိုးတိုးဖြင့် မေးလာသည်။

‘အင်း’

‘မင်းကော မအိပ်သေးဘူးလား’

‘အပေါ်မှာ စိပ်ပုတီးနဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါသွားယူပြီးရင်း အိပ်တော့မယ်’

‘မြသီတာ မအိပ်သေးဘူး’

သူက အပေါ်ထပ်ဆီသို့ မော့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

‘သိပါတယ်လေ’

နန်းခမ်းထွေးသည် တစ်စုံတစ်ခုကို စိုးရိမ်မှု ပြနေသော သန်းထိုက်အား တစ်ချက်မျှကြည့်ပြီး နောက် ကျွန်းလှေကားကြီးပေါ် ဖြည်းဖြည်းစွာ တက်ခဲ့တော့သည်။

အပေါ်ထပ်အခန်းက မီးလင်းနေ၏ ။

နန်းခမ်းထွေးသည် အခန်းဆီးစကိုအသာသိမ်း၍ အတွင်းဖက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။

မြသီတာသည် စာရေးစာပွဲတွင် စာအုပ်ကြီးရှေ့ချ၍ ထိုင်နေသော်လည်း စာအုပ်တွင် စိတ်က ရှိနေဟန်မတူ။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် လင်းချိုတလှည့် မလင်းချိုတစ်လှည့် ဖြစ်နေသော ကြယ်ကလေးများ ရှိရာ ကောင်းကင်ပြာဆီသို့ မျှော်ငေးကြည့်ရှုနေပေ၏ ။

နန်းခမ်းထွေးသည် အခန်းတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

လှုပ်ရှားသံကြောင့် ထင်၏ ။ သည်တော့မှ မြသီတာ နောက်ဖက်သို့ လှည့်ကြည့်ဖော်ရလာသည်။

‘အော်...မမစု’

‘မအိပ်သေးဘူးလား ညီမလေး’

နန်းခမ်းထွေးက သူ့စားပွဲအနီးသို့ တိုးကပ်သွားသော သူ့ပုခုံးတစ်ဖက်ပေါ်သို့ အသာလက်တင်၍ မေးလိုက်သည်။

‘သီတာ စာကြည့်နေတာလေ’

‘အော်...’

‘မမစု..ဖိုးဖိုးခန်းမှာ အိပ်မယ်ဆို’

မြသီတာသည် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏ ။

နန်းခမ်းထွေးသည် သူ့အတွက် ပြင်ဆင်ထားသော ကုတင်ပေါ်တွင်
သူ့လက်ဆွဲသားရေ အိတ်ကို အသာဖွင့်လိုက်သည်။

‘ဖေဖေတို့ဆီက စာလာသေးလား မြသီတာ’

‘ပြီးခဲ့တဲ့လက တစ်စောင်လာတယ်’

‘ခက်တယ် မမစုရယ်... ဖိုးဖိုးက သီတာ့ကို ပြန်မသွားရဘူး တဲ့၊ ပြန်သွားရင်
သေခန်းပြတ်တဲ့၊ ဖေဖေတို့ကလဲ ဖေဖေတို့ပါပဲလေ’

နန်းခမ်းထွေးသည် ဝင်မစွက်ဘဲ သူလိုချင်သော ပစ္စည်းများ ကို ရှာဖွေ၍
ယူငင်လိုက်သည်။

‘မမစု ရောက်လာတာ သီတာသိပ်အားတက်မိတာပဲ’

‘ဒီအိမ်ကြီးမှာ သီတာနေရတာ စိတ်တော့ချမ်းသာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပျင်းတယ်’

‘နောက်ဆိုရင် ညီမလေး..မပျင်းစေရတော့ပါဘူး ဟုတ်လား’

ပြောပြောဆိုဆို နန်းခမ်းထွေးက အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏

။

‘သွားတော့မလို့လား’

‘အင်း..’

‘နေ..နေပါဦး မမစုရယ်’

မြသီတာက လှည့်ထွက်ဟန်ပြုနေသော နန်းခမ်းထွေး၏
လက်မောင်းကလေးကို အသာဆွဲထား လိုက်သည်။

‘ဘာလဲ ညီမလေး’

မြသီတာသည် မဝံ့မရဲရှိလာသော မျက်လုံးကလေးများဖြင့် နန်းခမ်းထွေး၏
မျက်နှာကိုကြည့် လိုက်ပြီး မျက်လွှာချလိုက်သည်။

‘ပြောလေ.. ညီမလေး ဘာပြောချင်လို့လဲ’

သူ့လက်ချောင်းကလေးများ ကို ဆွဲကိုင်ကာ နန်းခမ်းထွေးက မေးလိုက်ပါသည်။

‘ဟို မမစုကို ကိုကိုမောင်အကြောင်း ပြော..ပြောမလို့ပါ’

နန်းခမ်းထွေးက မြသီတာ၏ လက်ချောင်းကလေးများ ကို ဖျစ်ညစ်ရင်းက ပြုံး
ပြလိုက်သည်။

‘ဗိုလ်လွမ်းမောင် အကြောင်းဆိုရင်တော့ ပြောပြမနေနဲ့တော့ ညီမလေးရယ်၊
မစုဘဝမှာ လွမ်းမောင်ဆိုတဲ့ လူသေတာကြာပြီ။ သူ့ကို မမစုမသိချင်တော့ဘူး။
သူ့အကြောင်းလဲ မကြားချင်တော့ ဘူး’

မြသီတာသည် နန်းခမ်းထွေး၏ တည်ငြိမ်သော အသွင်နှင့် ပါးစပ်မှ တလုံးချင်း
ခန့်ထွက်လာ နေသော စကားများကို ငေးမောတုန်လှုပ်သော အသွင်ကလေးဖြင့်
နားထောင်နေရှာ၏ ။

‘ကဲ..ညီမလေး အိပ်တော့ ညဉ့်နက်လှပြီ နောက်မှမမစုနဲ့ ညီမလေးစကားတွေ
အများ ကြီး ပြော ကြတာပေါ့နော်’

နန်းခမ်းထွေးသည် မြသီတာ၏ ပုခုံးတစ်ဘက်သို့ နှစ် သိမ့်ဟန်ဖြင့်
တစ်ချက်အသာပုတ်ပြီး အိပ်ခန်းအတွင်းမှ ထွက်လျှောက်ခဲ့တော့၏ ။

သူ့ရင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားနေ၏ ။

သည်လှုပ်ရှားမှု က ခူးနှစ် ဘက်ကိုပင် တုန်လာစေသည်။

သူသည် ပင့်သက်ရှိကရင်း လှေကားပေါ်မှ ဆင်းသက်ခဲ့သည်။

အောက်ထပ်တွင် သန်းထိုက်၏ အခန်းတံခါးသည် ပိတ်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း

မီး ကတော့ ထွန်းထားလျက်ဆဲပင်...။

နန်းခမ်းထွေးသည် ဖော့ဖွသော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် ဦးအောင်မင်း၏

အိပ်ခန်းဆီသို့ ရောက်ခဲ့ သည်။

ဦးအောင်မင်းသည် နှစ် ခြုံကစွာ အိပ်မောကျနေ၏ ။

ည၏ တိတ်ငြိမ်မှု တွင် သီရိမြိုင်သည်လည်း နှစ် ခြုံကစွာ အိပ်မောကျနေပါ၏ ။

စိတ်လှုပ်ရှားမှု များ ဖြင့် အဆက်မပြတ်ကြုံတွေ့ ခဲ့ရသော နန်းခမ်းထွေး

တစ်ယောက် မှာ တော့ အိပ်ရာပေါ်တွင် လှုပ်လှဲနေသော် ငြားလည်း မျက်လုံးများ

ကြောင်ကာ အိပ်စက်မှေးပျော်ခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့ပါ ချေ။

*

‘ဖိုးဖိုးညက အိပ်ပျော်တယ်နော်’

‘အင်း...ဖိုးဖိုးဒီလိုအိပ်မပျော်ခဲ့ရတာ ကြာပြီ မိစုရယ်’

နန်းခမ်းထွေးသည် ရင်ထဲတွင် နှင့်သွားမိ၏ ။

ဦးအောင်မင်းသည် မိမိအား ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ဖြည့်တင်းနေသော

မြေးမငယ်အား ကျေနပ် အားရသော အပြုံး ဖြင့် မော်ကြည့်လိုက်သည်။

‘မိစု...’

‘ရှင်..ဖိုးဖိုး’

‘ဖိုးဖိုးမြေးက အရင်က ထက်တောင် လိမ်မွှာလာပါကလား’

နန်းခမ်းထွေးသည် အိပ်ရာပေါ်မှ ရေပတ်တိုက်လေ့ကို ဖယ်ရှားရင်းပြုံး
လိုက်မိသည်။

ဦးအောင်မင်း အဝတ်အစားအသစ်များ လဲလှယ်ပြီးစီးလှချိန်တွင်
သန်းထိုက်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ၏ ။

နန်းခမ်းထွေး၏ ပြုစုယုယမှု တွင် မွေ့လျော်ကျေနပ်နေသော ဦးအောင်မင်းအား
တချက်ကြည့် ပြီး လိုသည်ထက်သဒ္ဓါလွန်နေဟန်ရှိသည်။

နန်းခမ်းထွေးအား သူသည်စူးရှသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်လိုက်မိပေသည်။

နန်းခမ်းထွေးသည် သူ့အတွင်း စိတ်သဏ္ဌာန်ကို
ထွင်းဖောက်မြင်လိုက်သည့်အလား သဲ့သဲ့မျှပြုံး လိုက်မိ၏ ။

‘လာ...လာ... သားရောက်လာတာနဲ့အတော် ပဲ၊ စက်ထဲသွားတော့မလို့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့.. ဖေဖေ’

‘အေး.. မင်း နေ့လယ်ထမင်းစားပြန်ရင် မိစုကိုပါ စက်ထဲလျှောက်ကြည့်ဖို့
ခေါ်သွားလိုက်ပါ။ ခု တို့စက် ဘယ်လောက်တိုးတက်နေတယ်ဆိုတာ သိအောင်လို့’

သန်းထိုက်သည် နန်းခမ်းထွေးထံ မျက်လုံးတစ်ချက် လှန်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ
ဦးခေါင်းကို ဆတ်ကနဲညှိတ်လိုက်၏ ။

‘ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ’

နောက်ဆိုရင် မိစုလဲ စက်ရုံကို သားလိုဦးစီးကွပ်ကဲနိုင်ရမယ်’

သည်စကားအဆုံးတွင် နန်းခမ်းထွေးက သန်းထိုက်ကို ဖျတ်ကနဲ
ကြည့်လိုက်မိသည်။

ကွက်ခနဲမျက်နှာပျက်သွားသည်ကို သူသာလျှင် သတိပြုမိလိုက်ပါသည်။

‘သူ သိသင့်သိထိုက်ဘာတွေ ကို သားက သင်ပေးနော်။ အလုပ်သဘောတွေ
နားလည်အောင် လဲ သင်ပေးဖို့ဖေဖေကပြောတယ်လို့ ခင်လေးလွင်ကိုပါ ပြောလိုက်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အေး.. ဖေဖေ အသက်ရှင်နေစဉ်အခိုက်မှာ မင်းတို့တတွေ အားလုံး
စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ တိုင်တိုင်ပင်ပင်လုပ်သွားတာကို မြင်ချင်တယ်။
ဖေဖေမျက်စိမှတ်သွားတဲ့တစ်နေ့မှာ လဲ မင်းတို့ဘဲ ကွပ်ကဲလုပ်ဆောင်သွားရမှာ မဟုတ်လား’

နန်းခမ်းထွေးသည်နံနက်စာအတွက် ကိုယ်စီစဉ်စဉ်ပြုလုပ်ထားသော
လင်ပန်းကို ဦးအောင်မင်း ၏ ရှေ့တွင် ချပေးလိုက် သည်။

‘ဖိုးဖိုး ကော်ဖီနဲ့မုန့် စားကြရအောင်နော်’

‘အေး..သားကော ဘာစားခဲ့ပြီလဲ’

‘ပေါင်မုန့်နဲ့ကော်ဖီ သောက်ပြီးခဲ့ပါပြီ ဖေဖေ’

‘အေး အေး၊ ဒါဖြင့် လဲသွားတော့။ နေ့လယ်ကျရင် မိစုကို လာခေါ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

သန်းထိုက်သည် နန်းခမ်းထွေး :ထံ အဓိပ္ပာယ်ကျယ်ဝန်းနက်နဲစွာ
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက် ပြီးနောက် အိမ်ခန်းအတွင်းမှ ချာကနဲလှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

‘အင်း..သား၊ သား၊ အင်မတန်လိမ္မာတဲ့သားပါကွယ်။ သူ တစ်ယောက်
အားကိုးဖော်ရနေလို့ သာပေါ့’

နန်းခမ်းထွေးသည် ဦးခေါင်းကလေးကိုသာ ငုံ့လျှိုးကာ လက်သည်းဆိတ်နေမိ၏

။

ဦးအောင်မင်းသည် နန်းခမ်းထွေးစီစဉ်ပေးသော
ပေါင်မုန့်မီးကင်နဲ့ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို နှစ် ခြုံက် စွာ စားသုံးလိုက်သည်။

‘ဖိုးဖိုးလေ အရင်တုန်းကလို မိစုနဲ့ခြံကြီးထဲမှာ လမ်းလျှောက်ချင်တယ်’

‘အို..လျှောက်ရမှာ ပေါ့ဖိုးဖိုးရယ်၊ စုစုလှိုင်ရောက်လာပြီပဲ။

ဖိုးဖိုးကျန်းမာအောင်သာလုပ်ပါ’

‘အင်း.. ဖိုးဖိုးသိပါတယ်။ တော် တော် နဲ့တော့ လမ်းလျှောက်နိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။

ပြီးတော့လဲ ခြံထဲကိုကြည့်လိုက်စမ်း။ ပန်းပင်တွေ အကုန်သေပြီး ခြံတောတွေ မြိုင်
ဖြစ်နေတယ်။ ထွက်သွားတော့ ပြုစုပျိုးထောင်မယ့်လူ မရှိဘူး မဟုတ်လားကွယ်’

‘အော်...ဖိုးဖိုးရယ်၊ ဒါတွေ ကို တစ်ယောက် ယောက် ခေါ်ပြီး ရှင်းခိုင်းလိုက်ရင်
လွယ်ပါတယ်။ ဦးလူလုကို စုလှိုင်ရှင်းခိုင်းလိုက်မယ်လေ’

‘အင်း..ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ် မိစု ကောင်းသလိုသာကြည့်စီစဉ်ပါ။ ဖိုးဖိုး
ကတော့ ကိုယ်တိုင် ဘာမှမလုပ်တော့ဘူး’

‘ဖိုးဖိုးကလဲ သိပ်စိတ်လျှော့တာကိုး။ စုလှိုင်ပြောသလိုသာ ကျန်းမာရေး
ကိုဂရုစိုက်ပါ။ ကျန်းမာ လာရင် ဘာမဆိုလုပ်နိုင်တာပဲ ဖိုးဖိုးရယ်’

မြေးအဖိုးနှစ် ယောက် စကားပြောနေကြစဉ်တွင် ဒေါက်တာထွန်းဇော်
ရောက်ရှိ၍ လာ၏ ။

မြသီတာ တစ်ယောက် ကျောင်းသွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် အားဆေးသွင်းရန်
ဆောင်ရွက်ပေးရမည့် ကိစ္စများ ကို နန်းခမ်းထွေးကပဲ ဆောင်ရွက်ပေးနေရပေ၏ ။

*